

Před OH 1984 v Los Angeles přijal v Bílém domě „Jeho Výsost“ JUANA ANTONIA SAMARANCHE tehdejší americký prezident RONALD REAGAN.

dej televizních práv. V roce 2001 založil olympijský výbor společnost Olympic Broadcasting Service. Společnost funguje jako stálý hostitelský subjekt televizních vysílání všech her, proto není potřeba obnovovat vysílací práva na každou z olympiád. Řeč čí-

Když se řekne MOV

Nejvyšším řídicím orgánem her je Mezinárodní olympijský výbor, nezisková nevládní organizace se sídlem ve švýcarském Lausanne. V roli předsedů MOV v minulosti působili Démétrius Vikélas (Řecko, 1894–1896), Pierre de Coubertin (Francie, 1896–1925), Henri de Baillet-Latour (Belgie, 1925 až 1942), Sigfrid Edström (Švédsko, 1942–1952), Avery Brundage (USA, 1952–1972), Lord Killanin (Irsko, 1972–1980), Juan Antonio Samaranch (Španělsko, 1980–2001), Jacques Rogge (Belgie, 2001–2013). Aktuálním šéfem MOV je německý právník, mistr světa a olympijský vítěz v šermu fleretem z Montrealu 1976 Thomas Bach. Předseda vládne čtyři roky, po uplynutí funkčního období může být zvolen znovu. Oficiálními jazyky MOV jsou angličtina a francouzština, překládá se do němčiny, ruštiny a arabštiny.

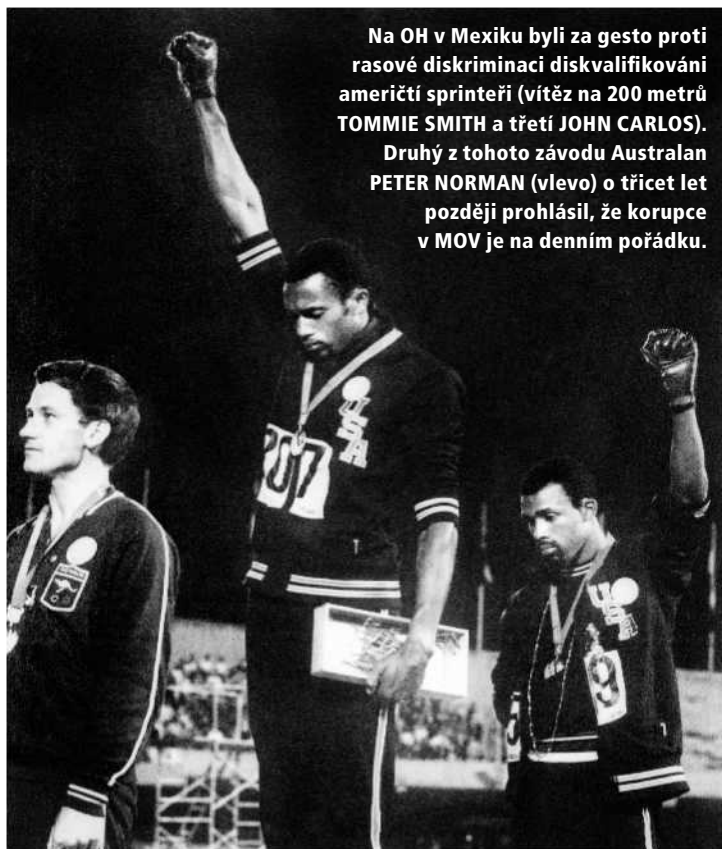
sel hovoří jasně o tom, že OBS se daří. Ještě v roce 1992 zaplatily televizní společnosti za hry v Barceloně 441 milionů dolarů, v Pekingu pak částka narostla na 851 milionů.

A bude líp. Americká televizní stanice NBC koupila za 4,4 miliardy dolarů vysílací práva na letní i zimní olympijské hry pořádané v letech 2014–2020. Investice z kategorie astronomických se nepochybně vyplatila, protože před dvěma lety si stejná stanice předplatila vysílací práva na šest olympiád pořádaných v letech 2022 až 2032.

Pokud jde o olympiádu v Rio de Janeiru, zaplatila NBC za vysílací práva 1,28 miliardy dolarů. Přitom už na počátku března letošního roku její vedení oznámilo prodej olympijské reklamy v hodnotě jedné miliardy dolarů. Miliardová hranice tak padla o čtyři měsíce dříve, než tomu bylo u olympiády v Londýně 2012. Před čtyřmi lety sledovalo hry v britské metropoli prostřednictvím televize 219 milionů lidí, NBC vydělala na reklamě 1,3 miliardy dolarů. Olympiáda v Brazílii má přinést ještě lepší ekonomické výsledky, poprvé od her v Atlantě 1996 budou totiž moci američtí diváci sledovat veškeré soutěže v primárním čase.

Na OH v Mexiku byli za gesto proti rasové diskriminaci diskvalifikováni američtí sprinteři (vítěz na 200 metrů TOMMIE SMITH a třetí JOHN CARLOS). Druhý z tohoto závodu Australan PETER NORMAN (vlevo) o třicet let později prohlásil, že korupce v MOV je na denním pořádku.

Korupce na denním pořádku?

Vzhledem k tomu, jak obrovské peníze se na monstřák, která měla být původně určena jen ryzím amatérům, točí, je počet skandálů spojených se zákulisními machinacemi relativně malý. Až v roce 1998 přišel švýcarský člen MOV Mark Holder s tím, že kvarteto agentů výboru oslovovalo kandidáty na pořádání olympijských her s nabídkou nákupu hlasů. Jak později uvedl, LOH v Atlantě, Sydney a zimní olympiáda v Salt Lake City (2002) byly proto neregulérní, když ze 115 tehdejších členů MOV obvinil sedm z přijetí úplatků.

Australan Peter Norman, jinak druhý muž běhu na 200 metrů na olympiádě v Mexiku 1968 (jednalo se o už zmiňovaný závod, po kterém byli za gesto na stupních vítězů vyloučeni američtí sprinteři), zašel ještě dál, když prohlásil, že korupce je na MOV na denním pořádku. „K uplácení dochází už od první návštěvy členů MOV ve městech, která kandidují na pořádání olympiády. Myslím si, že úplatky se poskytují ve všech formách a na všech úrovních,“ prohlásil Norman v roce 1998. „U lidí, kteří disponují a operují s desítkami miliard dolarů, je to běžná záležitost.“

Přes silná prohlášení se však v souvislosti s letními hrami řešila jediná velká úplatkářská aféra. Stalo se tak v případě her v Sydney 2000. Vedení Australského olympijského výboru tehdy přiznalo, že si v boji o pořádání koupilo hlasy dvou delegátů. Jak se ukázalo, právě tyto dva hlasy nakonec rozhodly ve prospěch Sydney, poražený Peking si musel dalších osm let počkat. „Vedení MOV by se mělo očistit od všech špinavostí, protože je v něm mnoho lidí s nesportovním chováním a místo v něm má korupce,“ reagovala tehdy čínská strana na australské přiznání.

BBC na stopě

V souvislosti s úplatkářským skandálem her v Sydney šéf MOV Jacques Rogge prohlásil, že pořadatelé by neměli členy MOV hýčkat. „Žádný luxus nepotřebujeme. Chci bydlet v olympijské vesnici a při snídani potkávat sportovce. Hry se pořádají pro ně, ne pro papaláše,“ tvrdil tehdy odvázně. Mimochodem, Roggeho předchůdce Juan Antonio Samaranch ze Španělska se nechal titulovat „Jeho Výsost“.

Přesto přišel další skandál, když v roce 2004 musel odstoupit předseda bulharského olympijského výboru Ivan Slavkov. Zeť bývalého komunistického diktátora Todora Živkova se stal obětí vymakané hry televizní stanice BBC. Nechal se totiž nychytat

V roce 2004 odstoupil předseda bulharského olympijského výboru IVAN SLAVKOV. Prsty v tom měla televizní stanice BBC...

reportéry pořadu Panorama, kteří se vydávali za zástupce britského obchodního konsorcia lobbujícího za úspěch kandidatury Londýna. „Ti lidé, kteří jim říkali, že jim mohou koupit hlasy, jsou dlouhá léta v kontaktu s členy MOV. Jsou to profesionální agenti, kteří v minulosti dostávali stovky tisíc liber od předchozích uchazečů za hlasy členů MOV,“ pravilo prohlášení BBC vycházející z ročního pátrání reportérů v utajení. Ti pak přinesli také důkazy o tom, že někteří členové MOV nabízeli své hlasy na prodej před zužováním seznamu uchazečů na pořádání poslední olympiády v Londýně. „Během ročního pátrání zjišťovali reportéři Panoramy, co je potřeba k získání pořádání olympijských her. A zdá se, že odpověď je jednoduchá – hotovost,“ pokračovalo dále prohlášení.

Po letech uvízla v sítích reportérů BBC další velká ryba – nejdéle sloužící člen MOV João Havelange z Brazílie. Bývalý nejvyšší boss fotbalové FIFA, mimochodem organizace v poslední době zmítané korupčním skandálem obřích rozměrů, měl podle BBC inkasovat za svůj hlas milion dolarů. Podle teflonového Brazilce si ale BBC všechno vymyslela.

Krach i miliardové zisky

Přestože jde na olympiádě v první řadě o peníze, ne vždy se její pořádání rovná finančnímu profitu. Například Mnichov jako pořadatelské město OH 1972 prodělal 900 milionů dolarů. Na nevalném ekonomickém výsledku se podepsal masakr izraelských sportovců teroristy z palestinské organizace Černé září. A to si ještě mohli němečtí pořadatelé gratulovat, protože následující hry v Montrealu skončily schodkem 2,7 miliardy dolarů. Dluh pak město s konečnou platností vyřešilo v roce 2005. Olympiá-

V tenatech BBC skončil i nejdéle sloužící člen MOV JOÃO HAVELANGE.

AVERY BRUNDAGE se zasadil o vyloučení amerických sprinterů v Mexiku.

Současným předsedou MOV je Němec THOMAS BACH, mimo jiné olympijský vítěz z Montrealu.

du v Moskvě 1980, kterou bojkotovala většina západních zemí, nelze ekonomicky hodnotit. Vše „zatahla“ vláda země, ve které zítra znamenalo včera. První olympiáda, která přinesla pořadatelům i přes neúčast drtivé většiny zemí východního bloku, včetně tehdejšího Československa, finanční profit, se konala v roce 1984 v Los Angeles. Na konečném zisku 380,6 milionu dolarů se podepsalo především rozhodnutí občanů města andělů. Ti svým hlasováním rozhodli před začátkem her o tom, že odhadované náklady ve výši 680 milionů dolarů nebudou kryty z veřejných rozpočtů, ale z privátních peněz a zdrojů za vysílací práva.

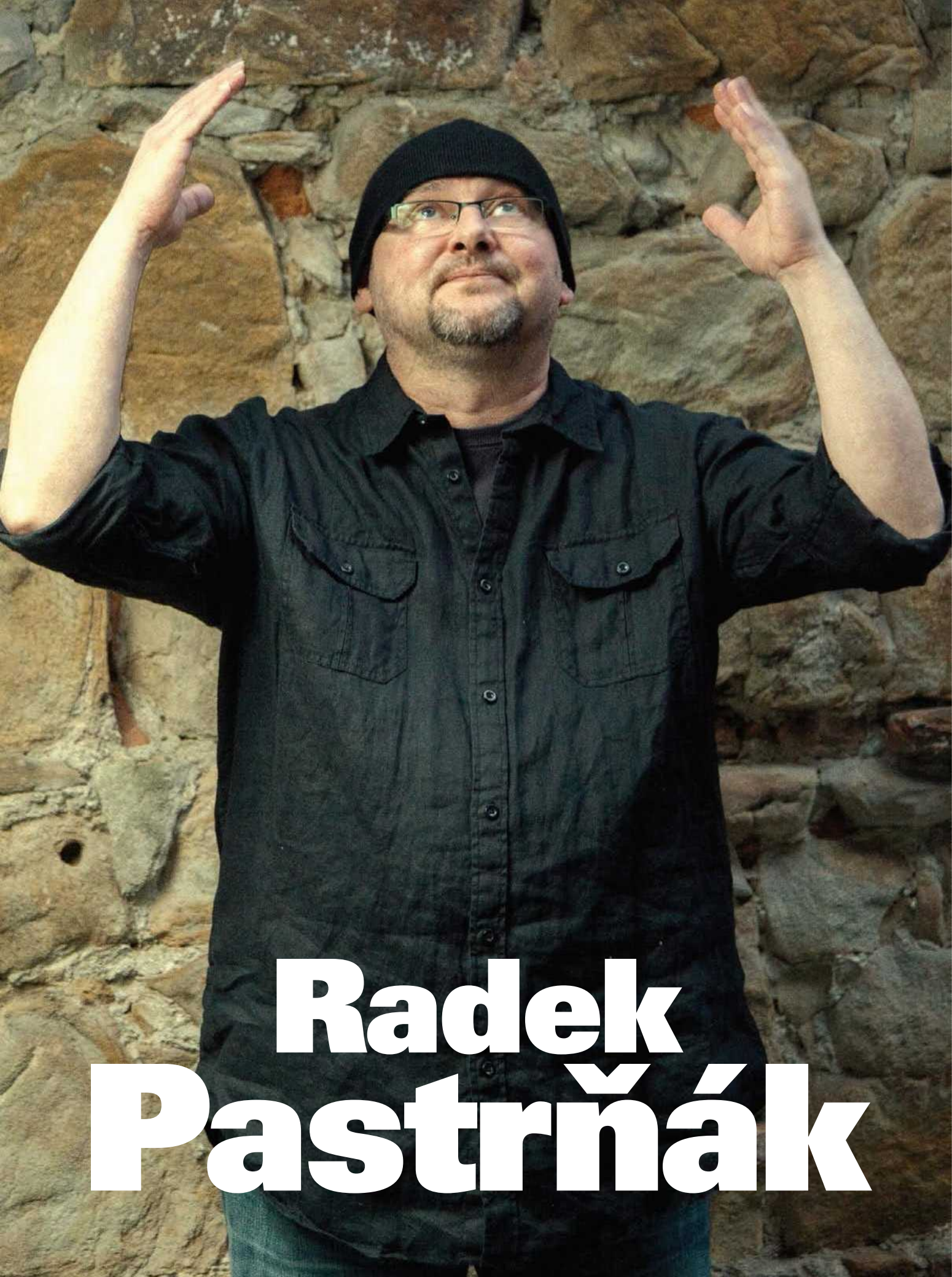
Částku mezi 192 až 300 miliony dolarů vydělali i pořadatelé her z roku 1988 v Soulu. Ještě líp dopadla z ekonomického hlediska olympiáda v Barceloně 1992. Přestože pořadatelé investovali do rozvoje infrastruktury a na opravu památek 7 miliard dolarů, hry vydělaly dalších 3,3 miliardy USD. Z mírného zisku se těšili i pořadatelé her v Atlantě 1996 (+10 milionů dolarů) a Sydney 2000 (+2 miliony dolarů).

O tom, jak to dopadne, když se do hry vloží superbyrokratický státní moloch, se přesvědčili po olympiádě v roce 2004 v Aténách. Vzhledem k tomu, že hry financoval stát, rozpočet nabobtnal z původních pěti miliard dolarů na jedenáct. Nakonec pořádání jinak povedených her zdvojnásobilo už tak nemalý státní deficit. V Pekingu povolali komunisté do boje 100 000 „dobrovolníků“

a do her investovali 42 miliard dolarů. Po odečtení nákladů byl zisk vyčíslen na 170 milionů dolarů. Podstatně úspěšněji si vedl před čtyřmi lety Londýn. Původní propočty hovořily o tom, že při nákladech 9,3 miliardy dolarů vydělají pořadatelé čtyři miliardy liber. Zisk byl nakonec dvojnásobný.

Rio a velké otazníky

Jak dopadne v souvislosti s pořádáním olympiády Rio de Janeiro? Těžko říct, faktem však zůstává, že od počátku se nad olympiádou vznáší mnoho otazníků. Letní hry se v Brazílii konají pouhé dva roky od pořádání další monstrózní akce, mistrovství světa ve fotbale. Kromě toho se země Pelého, Gisele Bündchen či Ayrtona Senny nachází v nejhorší ekonomické situaci od třicátých let minulého století, přičemž inflace překročila 10 procent. A aby toho nebylo málo, pár měsíců před zahájením her byla odvolána kvůli podezření ze zatajování státního deficitu prezidentka Dilma Rouseff, což společnost, jejíž nemalá část není z pořádání her vůbec nadšena, ještě víc rozdělilo. Stále častěji se ozývají hlasy, podle kterých představují hry pro brazilskou ekonomiku mimořádnou zátěž, a doposud investovaných 30 miliard bude nutné odepsat. Odpůrcům olympiády nahrávají data spojená s pořádáním světového šampionátu ve fotbale, která dokazují neexistenci předpokládaných mimořádných příjmů z cestovního ruchu. Navíc na tom byla Brazílie před dvěma lety ekonomicky přece jen líp a svět neděsil virus zika. ■

**Radek
Pastrňák**

» Nacházím věci ve chvíli, kdy je přestanu hledat«

Někde jsem se dočetl, že s lídrem kapely Buty a jedním z našich nejcharizmatičtějších rockerů Radkem Pastrňákem (1963) to mají novináři těžké. Tento názor nesdílím. Na termínu a čase rozhovoru jsme se dohodli během dvou minut. Proti původním předpokladům na mě čekal na hlavním nádraží v Ostravě a odvezl na místo konání rozhovoru v oblíbené hospodě. Zatímco já se ládoval povedeným segedínským gulášem, rockový bouřlivák musel vzhledem k předchozím zdravotním problémům vyměnit pivo za černý čaj, přičemž během dvou hodin usrkl asi tři lžičky. Pak mě odvezl na nádraží.

TEXT PETR BOŠNAKOV ■ FOTO ARCHIV BUTY

PLAYBOY: Máš rád Boba Dylana?

PASTRŇÁK: Hodně, protože se nikdy z ničeho nepodělal. Dělá věci podle svého, nikdo mu do toho nemohl nikdy mluvit. Nejsem angličtinář, musím vycházet z překladů, ale přesto je to nevídaná síla. Podle mě jednoznačně jeden z největších básníků 20. století.

PLAYBOY: Bob Dylan kdysi řekl: Když jste si jistý tím, kdo jste, a držíte se toho, zamotáte hlavy spoustě lidí. Máš jasno o své identitě?

PASTRŇÁK: Až tak úplně ne. Mám sice za sebe nějaký pocit, ale myslím, že alespoň v mém případě určit identitu zcela nelze. Vůbec si totiž nejsem jistý tím, kdo jsem. Skládám se ze stále se rozrůstající hmoty, rozšiřování vesmíru v mém případě dokazuje stále se rozšiřující mezizubní prostor (*smích*).

PLAYBOY: Motáš rád hlavu svému okolí?

PASTRŇÁK: Samozřejmě, ale musí to být v rámci srandy. Není mým cílem motat někomu hlavu tak, aby se pak na základě toho například oběsil. To mě fakt nebaví. Ale pokud se sejde někde u pívka partička, tak si dělám srandu moc rád.

PLAYBOY: Co když si dělá někdo legraci z tebe?

PASTRŇÁK: No, vzhledem k tomu, že mívám problémy s egem, se občas divím. Ale snažím se s tím bojovat a dívat se na věci z výšky.

PLAYBOY: Jak často míváš problémy s egem?

PASTRŇÁK: Občas pořádáme jam session a na scéně se objeví nějaký lepší kytarista, než jsem já. Najednou mám problém si vrznout, pořádně zahrát. V takových případech se ego ve větší či menší míře ozývá.

PLAYBOY: Z tohoto důvodu si s tebou Carlos Santana nebo Jimmy Page asi hned tak nezahrají?

| INTERVIEW |

PASTRŇÁK: Obávám se, že by ani nedostali možnost vytáhnout kytary z futrálů (*smích*).

PLAYBOY: Na volání ega reaguješ zvýšenou pracovní aktivitou?

PASTRŇÁK: Ačkoli se to může jevit jako legrační, v padesáti letech jsem byl nucen si připustit, že se kolem mě objevuje hodně vynikajících mladých kytaristů, takže jsem dokonce začal cvičit. Nové vědomosti a dovednosti mi lezou do hlavy s jistými obtížemi, leč pomalu, ale přece jen to nějak funguje. Takže jsem relativně spokojený.

PLAYBOY: Lídrem kapely jsi se narodil, nebo ses jím stal?

PASTRŇÁK: Od dětství jsem něco vymýšlel, skládal, takže se kolem mě jako muzikanta kapela vždy jaksi přirozeně formovala. Organizační stránku věci jsem pokaždé nechával na Richardovi Kroczekovi. Třicet let to docela funguje.

PLAYBOY: Kapelu jsi postavil z umělecky povolných jedinců, nebo od muzikantů vyžaduješ tvůrčí aktivitu?

PASTRŇÁK: V původní sestavě s Vítkem Kučajem a Luďkem Piásečným jsme chodili po Ostravě a sháněli muzikanty z řad největších zabíjáků. Konali jsme tak se záměrem, že se z toho něco vyvine. Hráli jsme tenkrát takovou zvláštní hudební směs, jazz rock s příměsí popu. Pak se to rozpadlo, protože jsme se museli něčím živit, moje tělesná hmotnost se tenkrát propadla na padesát kilo. Nakonec jsme přijali lano od Marie Rottrové, objížděli kulturáky, než to Marie ukončila. Nicméně po celou tu dobu vystrkovaly Buty růžky, nikdy neupadly v zapomnění. Takže když jsme se pak po třech letech rozešli s Vlastou Redlem, nebyl problém se vrátit, byť v nové sestavě.

PLAYBOY: Nicméně stalo se tak již s jasným lídrem Radkem Pastrňákem?

PASTRŇÁK: Jsem autor, zpěvák, kytarista, takže je to asi logické. Kluci v počátcích taky něco nosili, ale vždycky jsem se cítil jako přirozený lídr.

PLAYBOY: Na nějakém billboardu jsem viděl napsáno Pavol Habera a Team. Jak moc by se ti líbilo Radek Pastrňák a Buty?

PASTRŇÁK: Na první desce to tak skutečně bylo. Neviděl jsem a dosud na tom nevidím nic špatného. Ale název Buty je jednodušší a kratší. Kulturní obec bere tuto značku za svou, nevidím důvod na tom něco měnit.

PLAYBOY: Co Pastrňákband?

PASTRŇÁK: K ničemu takovému nemám důvod. Mám vedle sebe vynikající muzikanty, přestože spolu hrajeme hodně dlouho, pořád si máme co říct.

PLAYBOY: Kollerband vznikl nejspíš proto, že David měl potřebu uplatnit hudební materiál mimo mateřskou kapelu. To asi nebude tvůj případ...

PASTRŇÁK: Možná neměl David v Lucii kromě sebe až tak zručné hráče. Tím se ovšem rozhodně nechci navázat do skupiny Lucie. Vůbec mi to nepřisluší, navíc mají za sebou spoustu povedené práce. Nicméně, viděl bych to tak, že David k sobě potřeboval lidi, se kterými bude moci zkusit něco jiného.

PLAYBOY: Tebe nic podobného neláká?

PASTRŇÁK: Ne, i když občas si taky zahraji s někým mimo kapelu. Třeba před deseti lety jsem byl v depresi a v televizi natřel na Eduarda Tomáše. Jednalo se tuším o pořad Vzpomínky mystika nebo tak podobně. Seděl jsem u stolu, v jedné ruce kořalku, ve druhé cigáro, přede mnou televize. Najednou mi ten Tomáš z bedny povídá: Jsi v prdeli, tak běž a někomu pomoz. Vzal jsem telefon, obvolal jsem pár špičkových muzikantů z Čech, Moravy a Slovenska a udělali kapelu pro bluesového muzikanta Pepu Streichla.

PLAYBOY: Blues je hodně o životě, tudíž tě nepochybně a docela jednoduše chytá do svých sítí?

PASTRŇÁK: Přesně tak. Donedávna jsem hrál s jednou bluesovou partičkou, ale nedopadlo to dobře. Nechci se bavit o důvodech, ale museli jsme to zapíchnout.

PLAYBOY: Zabodáváš razantně, nebo hledáš cesty ke smíru?

PASTRŇÁK: Pokud vidím jiskřičku naděje, že by věci mohly fungovat, tak bojuji. Nicméně moje trpělivost není bezbřehá. V okamžiku, kdy dospěji k přesvědčení, že neexistuje šance na pozitivní řešení, přichází razantní konec. Je tomu tak v pracovním i soukromém životě. Není to asi nejlepší volba, přišel jsem kvůli tomu třeba na dvacet let o kamaráda, ale měnit to nehodlám.

PLAYBOY: Nosíš hotové věci, nebo je to nápad, na kterém zbytek kapely pracuje?

PASTRŇÁK: V našich počátcích, když jsem v sobě ještě měl dostatek energie, jsem dokonce nosil písničky rozepsané do not. Postupem času jsem ale zlenivěl, přestalo mě to bavit. Teď dodám zásadní melodii, text. Pak na tom pracujeme buď společně, nebo jdu do studia a tam dodělám většinu aranží sám, což byl případ poslední desky. Na doladění se pak podílel zbytek kapely. Více hlav bývá vždy ku prospěchu věci.

PLAYBOY: Jak moc víš, co chceš?

PASTRŇÁK: Těžko říci. Řekl bych, že mám o životě docela jasno, nicméně občas přiletí z vesmíru nějaká jobovka a o jobovkách

Nehledám v muzice za každou cenu odpověď na otázku proč.

je známo, že nechodí samy. Třeba minulý podzim jsem se zdravotně totálně sesypal, chvílemi jsem si říkal, že na tomto světě končím. Pak jsem se dostal nahoru.

PLAYBOY: Říká se, že všechno špatné je k něčemu dobré.

PASTRŇÁK: Mám tuto moudrost rád v okamžiku, kdy je všechno špatné za mnou. Taky už vím, že co mě nezabilo, to mě posílilo. Stejně tak ale platí, že každá překážka je nepřekonatelná (smích).

PLAYBOY: Bývá tvůj život o etapách, kdy s tebou osud hází z kouta do kouta a ty pasivně vyčkáváš, jak to s tebou nakonec dopadne?

PASTRŇÁK: Existovala i taková období a trvala docela dlouho. V průběhu devadesátých let jsem vlastně ani pořádně nevěděl, kde se nacházím. Bylo tam hodně hulení, chlastu. A taky spousta lidí kolem mě. Věděl jsem, že nejsem typ na velké sportovní haly, pozornost médií. Dal jsem se dohromady až v novém tisíciletí.

PLAYBOY: To se proti tomu tehdy nedalo nějak obrnit?

PASTRŇÁK: Jak se chceš obrnit proti faktu, že ti denně volá pět novinářů, musíš obíhat rádia, televize? Naštěstí je to za mnou.

PLAYBOY: Na dotaz, zdali o sobě nechceš napsat knihu, jsi odvětil, že jsi líný a neschopný celistvého pohledu na věc. Proč ta nedůvěra v sebe sama?

PASTRŇÁK: Už jsme se o tom bavili na začátku. Člověk nikdy přesně neví, co je vlastně zač. Kromě toho jsem už takovou knihu s pomocí jednoho novináře napsal. Nakonec se ovšem ukázalo, že vydavatel je podvodník, takže jsem z toho neviděl ani korunu. Neměl jsem chuť se soudit, případný finanční zisk nenahradí ztracenou energii a čas. Kniha ale existuje, má název: Sádrový ježek promluvil. Možná se dá ještě sehnat někde v antikvariátu.

PLAYBOY: Tvoje muzika je o aktuálním pohledu na svět, nebo se jedná o mozaiku, kterou dáváš dohromady?

PASTRŇÁK: Neumím přesně popsat, jak v mém případě písničky vznikají a proč se mi líbí. Člověk taky vlastně neví, proč se mu líbí konkrétní ženská, proč se do někoho zamiluje. Stejně tak je to s muzikou, texty. Jedná se o výsledek iracionálního zájmu. O čem ta písnička konkrétně je, vlastně zjistím až po jejím dokončení. Nehledám totiž v muzice za každou cenu odpověď na otázku proč. Stačí, když cítím, že mě to k něčemu táhne a možná se to může někomu líbit.

PLAYBOY: Hudební producenti, kteří „dozorují“ úroveň alb, jejich líbivost, z tebe asi museli šilet.

PASTRŇÁK: To opravdu netuším, protože jsme nikdy žádného producenta do studia nepustili. Producenty potřebují kapely, které neví, co mají ve studiu dělat. To není můj a náš případ.

PLAYBOY: Jak reagovalo na tvou nechuť k producentům vydavatelství?

PASTRŇÁK: Nevím, nikdy nám nikdo žádného producenta nenabízel. Asi věděli, že Buty jsou kapela, která ví, co nechce. Naše práce není ani tak o tom, že každý z nás přesně zná svůj cíl, ale máme jasno, čemu se chceme za všech okolností vyhnout.

PLAYBOY: Dan Bárta a Michal Pavlíček se v rozhovorech pro Playboy prezentovali jako hudební hledači. Žil jsem v představě, že se hledáním nepředřeš, spíš čekáš, až si událost najde tebe.

PASTRŇÁK: Možná to nějak funguje v poslední době. Předtím jsem takových patnáct let chodil po bytě ve snaze alespoň zavádit o nějaký nápad, ale ono pořád nic. Stejně to bylo na chalupě. A když už se zdálo, že se něco objevilo, byla z toho nakonec křeč, na které nemělo cenu ani začít pracovat. Teď to řeším tak, že hodně hraju. Deset dvanáct hodin sedím doma, mlátím do kytary, aniž čekám, že z toho něco bude. Nikdy nevím, kdy přijde inspirace, pokud bych to alespoň tušil, snažil bych se ty momenty přivolat.

PLAYBOY: Tehdy jsi přiznal, že jsi v důsledku nedostatku inspirace „bičoval mrtvého koně“, „chodil po bytě a prošlapával koberec“, „snažil se ze všeho proclastat“. Kdy přišel onen spásný moment?

PASTRŇÁK: Člověk nachází věci ve chvíli, kdy je přestane hledat. V životě jsou chvíle, kdy ani maximální pracovní úsilí nic nezmuže. Jasně, může být na pozoru, udělat si nějakou poznámku, nicméně silou múzy neprobudíš.

PLAYBOY: Vzhledem k tomu, že se tvůj život zklidňuje, budou další hudební počiny přibývat pomaleji? Nebo převáží fakt, že dnešní doba nabízí spoustu témat?

PASTRŇÁK: Doba je sice hektická, leč nabízí převážně témata komunálního ražení. A to mě nikdy nebralo. Možná jsem se někdy na koncertě prostřednictvím mluveného slova k něčemu komunálnímu vyjádřil, někdy to možná byla povedená sranda. Alba ale děláme proto, aby člověka oslovila za deset let.

PLAYBOY: Když jsem poslouchal poslední album Buty Duperele, vzpomněl jsem si na další citát Boba Dylana: Peníze jsou k ničemu, protože úspěšný člověk je ten, kdo ráno vstane, večer jde spát a mezi tím si dělá, co chce.

PASTRŇÁK: Ta deska je koncipována bez ambicí oslovení rádií a dalších starodávných médií. Je tam asi jedna písnička, která odpovídá mustru, jak udělat hit, ale stalo se tak náhodou. Jinak to, co řekl Dylan, představuje ideální stav. Bohužel si nejsem vůbec jist tím, že se jedná o můj případ. Každopádně u Dylana mě fascinuje, že přestože má jasný, čitelný, dohadatelný rukopis, umí být každý den po probuzení někým jiným.

PLAYBOY: Když poslouchám věci, jako Mám jednu ruku dlouhou, Hajcman blues, Olina, mám dojem, že ti jde skládání samo.

PASTRŇÁK: Můžu tě ubezpečit, že to vůbec nejde zlehka. Někdy se stane, že napíšu jednu sloku a pak se k tomu vrátím za patnáct let. Jindy zařaduje náhoda. Hajcman blues jsem napsal

v reakci na „ostravské“ songy Pavla Dobeše pro Pepu Streichla. Pak mi ale najednou chyběla písnička na nějaké album, tuším Kapradí. Tak jsem sáhl do šuplíku.

PLAYBOY: Žil jsem v představě, že alba, která vydáváte na české poměry po dlouhých pauzách, uzavírají nějaké období.

PASTRŇÁK: Ale ono to tak je. I když dáš na album písničku dejme tomu dvacet let starou, musíš se k ní nějakým způsobem postavit.

PLAYBOY: Píšeš do šuplíku?

PASTRŇÁK: Píšu pořád. Do šuplíku a hlavně do mobilu. Některé věci si nahrávám. V okamžiku, kdy usoudím, že jsem dejme tomu na padesáti procentech požadovaného stavu věcí, jdu do studia a zkouším něco dělat. Většinou tak činím sám, v čase nějakého pohybu volám zbytek kapely. I když v tomto ohledu možná dojde ke změně. Posledně jsem totiž protočil dva miliony, které se mi z hodně větší části nikdy nevrátí. Realizoval jsem za vlastní náklady takovou sebevražednou misi.

PLAYBOY: Mít v šuplíku nějakých 120 písniček, tak nic neskládám...

PASTRŇÁK: Jasné, lidi chtějí stejně starší věci. Ale s písničkou je to jako s akné, když se tlačí ven, je nutno zvolit aktivní přístup. Pocit z toho, že se člověku podařilo vyrvat z vesmíru cosi, z čeho může být povedená písnička, je totiž úžasný.

PLAYBOY: Jaké to je, když na koncertě chceš zahrát něco nového, z čeho máš úžasný pocit, a dav začne zplna hrdla řvát, že chce Krtka nebo Vránu, čímž ti dává najevo, že to nejlepší jsi už dávno napsal?

PASTRŇÁK: Na koncertech mi to moc nevádí a ve studiu se tím nezabývám. Netuším, proč bych ztrácel čas srovnáváním toho, co jsem napsal před mnoha lety, a tím, co aktuálně dělám.

PLAYBOY: Zpět k nápadu. Když přijde, odhadneš hned, zdali se jedná o blbost, nebo by každý nápad měl dostat šanci?

PASTRŇÁK: Zaleží na tom, jak je člověk zrovna naložený. Večer po pěti pivech se může jednat o skvělý nápad, ráno to bývá o něčem jiném. Ale to neznamená, že když si dám další večer znovu pět piv, nemůže se mi to zdát znovu skvělé. Je to taky hodně o energii, v mladších letech jsem neřešil ráno, večer, byl jsem pořád nastartovaný. Teď se ráno probudím a zjistím, že se baterky nějak nedobily. Ráno tudíž není moudřejší večera, kolem nápadu je nutno našlapovat...

PLAYBOY: Co si říct, že pokud je nápad dobrý, tak se vrátí?

PASTRŇÁK: Taky řešení. Nicméně hlava je funkční stroj. Nikdo neví, co se v ní děje, přesto určuje život každého z nás. Kdybych z nějakého důvodu neměl psát písničky, tak je nepíšu. A nic

moc by se nedělo. Zatím to funguje tak, že přijde nějaká část textu, věta, motiv, někdy napíšu celou sloku. Pak se to někdy zbrzdí, jindy ne. Se mnou se asi dělá rozhovor dost těžko...

PLAYBOY: Není to tak strašné... Proč musí přijít nejdřív nějaká část textu?

PASTRŇÁK: Protože jsem rozhodně přirozenější muzikant než literát. Dát dohromady text je pro mě těžší. S muzikou to pak vždycky nějak dopadne. I když v poslední době už mi moc nejde ani ta muzika.

PLAYBOY: Popisuješ sám sebe jako introverta, kterému stačí pivo, kořalka, sledování okolí...

PASTRŇÁK: Rád sedím, sleduji lidi a vytrhávám jejich věty z kontextu. Jsem introvert s extrovertními úlety.

PLAYBOY: Jak moc vytrháváš věty lidí z kontextu?

PASTRŇÁK: Na poslední desce je písnička o tom, že Paul McCartney prodal basu v Opavě. I když původně řekl někdo něco jiného, mně se v hlavě usadil tento nesmysl. To spojení mi přišlo natolik mimo realitu, že jsem si ho zapsal. Možná je to dáno tím, že mi Paul McCartney nebyl nikdy moc sympatický. Je to takový babský pupek, už na základce jsme takové typy neměli rádi.

PLAYBOY: Závídíš hitmakerům, kteří umějí napsat písničku na objednávku?

PASTRŇÁK: Myslím, že kdybych nebyl tak líný, bylo by v mých schopnostech vykonávat toto povolání.

PLAYBOY: Cítíš s nějakým muzikantem takové souznění, že bys pro něj chtěl napsat písničku?

PASTRŇÁK: Kdysi jsem napsal pro Jardu Uhlíře skladbu Parní stroj. Svým milým způsobem mě s tím poslal někam, takže jsme to natočili na naši desku. Docela povedená věc. Taky jsem toužil po tom udělat celou desku Věrců Špinarové. Jednalo se o časy, kdy byla dole, fungovala málo. Chtěl jsem pro ni udělat autorské album, ale neporozuměli jsme si už v té „povídací“ fázi. Já toužil po bigbítové desce amerického ražení, neboť Věrka je zpěvačka, vedle které, když se postavíš na koncertu, cítíš při jejím zpěvu záchvěvy betonu. Bohužel chtěla kantilény. Jinak oslovují mě nějakí lidi, ale sám mám málo.

PLAYBOY: Kdysi jsi řekl, že si dovedeš představit sám sebe jako prasátko v lese. Ten stav trvá?

PASTRŇÁK: Měl jsem v životě různé plány. Kdysi jsem si chtěl v Ostravě pronajmout, teď už nevím, jestli od města, nebo od církve, poblíž jedné hospody kapličku na začátku parku. Plánoval jsem poustevnu, cestovky by mi tam vozily turisty a já bych žil z darů. Nakonec mi lenost nedovolila se o to ani pokusit. ■

**Rád sedím,
sleduji lidi
a vytrhávám
jejich věty
z kontextu.
Jsem
introvert
s extrovertní-
mi úlety.**

SLASTI OTCE VLASTI

Jen dvakrát se staly Čechy a Praha královským sídlem císařským, k němuž se obracely oči celé Evropy. Naposledy za Rudolfa II. a vůbec poprvé za Karla IV. Tento fakt připomínají všechna zamyšlení nad vládou slavného Otce vlasti, kterých je letos, v roce 700. výročí narození Karla IV., požehnaně. Máme tak možnost se v nich tu a tam podívat i do zákulisí jeho intimního života, do soukromí doby, která si žila svým sexem, svými partnerskými slastmi i problémy, svou erotikou jako každá doba, a přece jinak.

TEXT DAGMAR SEDLICKÁ ■ FOTO PROFIMEDIA.CZ

Asi nejjednodušší nám Otce vlasti, jak ho neznáme, představuje nová kniha z nakladatelství Bondy Sex a erotika v dobách Karla IV. Její autor Luboš Y. Kolářek, spisovatel a publicista, je mimo jiné zakladatelem české Společnosti Carla Gustava Junga (pokračovatele, ale také inovátora Freudova „sexuálního“ vidění světa), což už samo o sobě napovídá, že do královských intimít budeme nahlížet s hloubkou a znalostí, nikoli pohledem bulváru. Co všechno se můžeme dovědět?

Geny náruživého milovníka

Praha byla v dobách jedenáctého českého krále Karla IV. (vládl v letech 1346–1378) nejen střediskem církevní zbožnosti a vzdělanosti, ale také významným evropským centrem vzdělanosti světské, a tudíž i městem zábavy, erotiky a hédonického kvasu nejrůznějšího druhu. Také Karel IV. nebyl „pouze“ osvíceným panovníkem a politikem širokospektrého, leč akademicky suchopárného vzdělání a takřka mnichem, jak se o něm občas můžeme dočíst u některých přísných dějepisců. Byl to člověk veselý a náruživý, který se rád a bujně oddával světským radovánkám, jež často začaly i končily v náručí žen. Žádná učebnice nemůže opominout jeho čtyři oficiální manželky a jedenáct (někdy se uvádí dvanáct) oficiálních dětí, jež mu porodily. Žen i dětí bylo ale v životě Karla IV. mnohem víc.

Nová doba přináší nové myšlení, ke slovu se hlásí renesance se svým vstřícným postojem ke kráse a Karel IV. ji vítá s otevřenou náručí muže velkého po všech stránkách. Zvykl si na ni ve sladké Francii, kam ho otec jako sedmiletého odsunul tzv. na vychování, a posléze i ve slunné a bujně Itálii, v níž často a rád pobýval (ostatně právě v Římě se nechal korunovat na císaře Svaté říše římské). Karel byl zcela jistě vzdělán i v orientální mystice, která kladla velký důraz na erotiku, a na jeho osvícený pražský dvůr pravidelně zajížděli i arabští kupci a vzdělanci.

Lásku k ženám měl Karel uloženu už v genech. V žilách jeho otce Jana Lucemburského kolovala divoká krev francouzská a žen si Jan Lucemburský uměl užívat doslova na každém kroku. Historici uvádějí, že „král Jan svým nezřízeným sexuálním životem zavdával mnohé podněty pro domácí rozbroje a že klid v rodině královské byl záletnictvím Janovým často narušován“. Ctižádostivá Eliška Přemyslovna se vděčnosti od toho, komu otevřela cestu na pražský trůn poté, co rod Přemyslovců vymřel po meči, opravdu nedočkala. Občas je dokonce popisována jako „hysterická, nepřívětivá saň“, z jejíhož dosahu Jan proto často prchá, pravda je ale trochu jiná. Snad si později alespoň „žáhu zchladila“, když se nebránila přízni vlivného šlechtice Viléma Zajíce z Valdeka, který jí mimo jiné intrikami pomáhal vypořádat se se „sokyní“ (a nevlastní matkou) – královnou vdovou Eliškou Rejčkou, dcerou Přemysla II. Velkopolského, další významnou a ctižádostivou ženou království. Ta svou náruč otevřela urozenému

a okouzujícímu muži Jindřichovi z Lipé, který svým hrdinstvím pomohl Janu Lucemburskému zvítězit v bitvě u Holíče. Přesto na něj ale prchlivý král Jan shlíží (s přispěním našeptávání Elišky Přemyslovny a jejího důvěrníka Viléma Zajíce z Valdeka) nepřívětivě a dokonce jej nechá uvěznit kvůli podezření z velezrady. Intrika se ale pro Elišku Přemyslovnu příliš šťastně nevyvinula. Svůdné a duchaplné Elišce Rejčce se prý podařilo známého záletníka Jana Lucemburského okouzlit natolik, že nejen jejího miláčka Jindřicha z Lipé z vězení propustil, ale Elišce Rejčce věnoval v milostném poblouznění i jeden z královských brněnských paláců. Rejčka z královny přízně těžila vrchovatě. Jan Lucemburský ji v Brně pravidelně navštěvoval, zatímco manželka Eliška se v Praze užívala žárlivostí. Tyto dvě významné Elišky českého království zůstaly po celý život rivalkami, které se vzájemně nesnášely. Snad jediným triumfem Elišky Přemyslovny nad nenáviděnou sokyní bylo v roce 1316 porození prvního syna. Dědic trůnu dostal jméno Václav, aby později při pařížském biřmování přijal jméno Karel po svém kmotrovi a strýci, francouzském králi Karlovi IV. Sličném. Eliška Přemyslovna si jistě oddechla, i když její manželství se pomalu, ale jistě sunulo k totálnímu rozvratu. O to víc se upnula ke svému oblíbenému a milovanému synovi Václavovi, kterého ovšem otec pro jistotu i ze strachu, aby neohrozil jeho pozici na českém trůnu, dal nejdříve ukrýt, pak de facto uvěznit na hrad Loket a posléze poslal do Francie. Tentokrát zaintrigoval na oplátku Jindřich z Lipé, který králi Janovi Lucemburskému našeptal, že manželka Eliška spolu s údajným milencem Vilémem Zajícem (poručíkem tehdy tříletého krále Václava) usilují o jeho sesazení z trůnu.

Královna Eliška to opravdu s manželem Janem neměla lehké. Zůstala osamocena a zbavena dětí (porodila Janovi ještě dalšího syna Jana Jindřicha a tři dcery), které Jan podle svých politických cílů provdával a oženil už v útlém věku včetně budoucího krále Karla. Ani Jan to ale v Čechách neměl lehké. V odbojných zemích nepobýval rád, všechny spory řešil útekem do vlídnějších krajín, kde býval oblíbeným společníkem. Čechy zatím pustly a dokonce se tu začal šířit mor.

Karla IV. spolu s jeho ženou Annou Svidnickou vítají Římané v roce 1355.

Bujará léta budoucího krále

Jak se s takovými geny vypořádal Karel IV.? Postupně využil svou moc, inteligenci a nadání k přeměně neutěšené země v silný, dobře spravovaný stát, který coby Koruna česká začal za jeho vlády vzkvétat. Byla to cesta, kterou se jednoznačně přihlásil k odkazu své české matky z rodu Přemyslovců (jeho první cesta po návratu z ciziny také vedla na Zbraslav, kde byly uloženy ostatky Elišky Přemyslovny, která zemřela v roce 1330), přesto ani geny svého otce nezapřel.

Na francouzském dvoře se už jako dítě velmi dobře aklimatizoval, francouzský král si svého synovce rychle oblíbil a společně s manželkou Marií o něj vroucně pečovali. Byl tu rovněž zasnouben a posléze oženěn s královou sestřenicí Markétou zvanou Blankou z Valois. Sedmiletý pobyt na francouzském dvoře Karla velmi ovlivnil, dostalo se mu vynikajícího vzdělání (v dospělosti mluvil pět jazyků) a po celý život byl zastáncem myšlenky centralizované monarchie po francouzském vzoru. Konec blahobytu ale nastal smrtí Karla IV. Sličného. Novému králi Filipovi VI. byl dvanáctiletý princ lhostejný, což se projevilo zejména snížením rozpočtu pro Karlovy potřeby. Karel se v nových podmínkách o to víc věnoval studiu. Jeho učitelem a rádcem se stal pozdější papež Klement VI., což mu v době státnické dospělosti přineslo mnoho výhod. V roce 1330 povolal otec Karla do Lucemburska a pak do Itálie. Z této doby, která se dá nazvat bujará léta Karla IV., pocházejí dochované věty Jana Lucemburského, ve kterých Karla kárá (on známý prostopášník!) za příliš nevázaný život. „Nech už ty měštky na pokoji, Karle,“ domlouvá mu opakovaně. Karlovi je 16 a v následujících dvou letech se cvičí nejen v rytířských

turnajích, ale také v dobývání ženských ložnic. Nejedna slovnatá a ctnostná měšťanka si prý Janovi stěžovala, že mu synek, český princ, svedl ženu či dceru. Když se k těmto eskapádám otec, sám záletník, měl potřebu káravě vyjádřit, zřejmě Karlova erotická dobrodružství stála za to. V té době měl Karel zvláštní prorocký sen, v němž ho anděl varoval před prostopášnostmi, a po něm prý Karel se svými dobrodružstvími značně přibrzdil. Ostatně ke slovu se hlásila jeho mladá (v prostředí francouzských milostnic vychovávaná) a eroticky založená žena Blanka, kterou si hodlal přivést co nejdříve do Prahy.

Sex ve službách politiky

Roku 1334 vstupuje Blanka z Valois, první žena českého krále Karla IV., do Prahy. Zatím neumí ani slovo česky, milující Karel jí ale rozumí. Po více než třech letech odloučení (které Karel bohatě využil k tréninku milostného umění) se nemohou nabažít vzájemné přítomnosti. Blanka se prý (podle kronikářů) od Karla nechtěla hnout ani na krok. Karel pro ni uspořádal mnohadenní uvítací slavnost, během níž se utápěli v radovánkách a nejrozumnějších rozkoších, které už kronikáři bohužel blíže nespecifikují. Praha ale prý rozhodně takový lesk dvorského dění nepoznala už víc než třicet let. Dvorské mravy i šaty urozených Francouzů i Lucemburčanů rozvířily usedlé kruhy pražského patriciátu a pokrokoví měšťané se začínají oblékat do nové, eroticky nezvykle odvážné módy. Muži navlékají pestrobarevné a hlavně přiléhavé nohavice zvýrazňující jejich mužství, špičky jejich bot se „falicky“ tyčí vzhůru k žádoucím klínům žen – tak se hlásí ke slovu nová móda boccacciiovské renesance. Dlouhé upjaté hábity jsou vystřídány krátkými kabátci s vycpávkami, stažené v pase k nedýchání. Ženy odkrývají ramena i ňadra. Šlechta i lid jsou fascinováni francouzskou výjimečností, na druhé straně ovšem tato okázalost budí závist.

Král Jan se zatím má příliš dobře ve Francii, do nudných a nepřátelských Čech se mu nechce. Král Filip VI., ten, který snížil výdaje malému Karlu IV., naopak Jana Lucemburského zahrnuje přízní a věnuje mu překrásný palác Nestle se skvostnou zahradou nedaleko Louvru mezi branami Saint-Honoré a Montmartru. Navíc se rozhodl, že si svého přítele, neukojitel-

ného prostopášníka, Jana Lucemburského ještě blíž připoutat ke dvoru a nabídnout mu sňatek se svou královskou sestřenkou – atraktivní Beatricí z Bourbonu. Tato devatenáctiletá dívka je rovněž vdovou, a tak se vdovec Jan čtyři roky po smrti Elišky Přemyslovny znovu žení – tentokrát tajně. Zásadním ustanovením satební smlouvy totiž je, že potomci vzeší z tohoto svazku se stanou dědici Lucemburska. To se jistě Karlovi ani jeho bratrovi Janu Jindřichovi nemůže líbit.

V Praze se mezitím „nevole“ vůči francouzské družině Blanky z Valois poněkud vystupňovala, a tak se Karel ze strategických důvodů rozhodne poslat družinu zpět do Francie a Blanku obklopit českými dvořany. Je to jedno z Karlových prvních strategicky prozíravých rozhodnutí, která budou typická pro celou dobu jeho vlády. Semínka budoucích dobrých vztahů mezi českými a francouzskými dvořany byla zasetá, do budoucna se oba dvory budou podporovat, tak nač nadále místní dvořany provokovat francouzskou „okázalou přítomností“.

Mistrovské rozvážnosti se Karel učí i díky nepředvidatelnému a prchlivému chování svého otce po celý život. Vždy musí dbát na to, aby jeho rozpory s otcem nepřekročily navenek únosnou mez. Mnohdy to není snadné, intelekt Jana je poněkud primitivnější než ten Karlův, nicméně Karel dosáhl podle historiků v tomto směru virtuózní dokonalosti, což mu přineslo v dalších letech častokrát velkou politickou výhodu.

Čtyři manželky Karla IV.

Jaké byly Karlovy manželky, jakou roli hrály v jeho životě, miloval je vůbec? Úplnou pravdu o soužití královských párů asi nikdy nezjistíme, určitě ale víme, že hybatelem jednotlivých královských sňatků té doby vždy byla politická hra, výhody a zisk pro rozšíření a blaho země. Karel měl v této době dané konstelaci asi docela štěstí, protože všechny jeho manželky byly jaksi navíc krásné, mladé a milované i milující. Na tom se shodují takřka všichni historici popisující jeho manželské vztahy. Blanka z Valois, která Karlovi porodila dvě dcery, byla nejen žádoucí milenkou, ale nejspíš i milovanou celoživotní přítelkyní a rádkyní. Jejich společnou korunovaci Karel pojal jako velkolepý akt, dá se říci až erotického charakteru. Osobně sepsal slavný Korunovační řád, zřejmě až těsně před samotnou korunovaci, která se konala ve stále ještě románské bazilice sv. Víta, v jejím počátečním gotickém chóru. V Korunovačním řádu se píše: „...královnina košile a šat musí být zepředu i zezadu otevřeny až k pasu a pan arcibiskup (jednalo se tehdy o králova přítele a důvěrníka arcibiskupa pražského Arnošta z Pardubic) ji (Blanku) musí pomazat svatým olejem na hlavu do podoby kříže, na hrudi a na lopatkách...“ Podle Korunovačního řádu Karel spolu s Blankou už předchozího dne prošli v čele slavnostního průvodu nově kodifikovanou Královskou cestou z nového Pražského hradu až na starý Vyšehrad, symbolické místo počátků vlády přemyslovského rodu. Zde pak Karel rituálně pozdravil „prosté střevíce

PŘÍSTĚ DO POSTELE S CHLAPEM, NEBO S CHLAPEM?

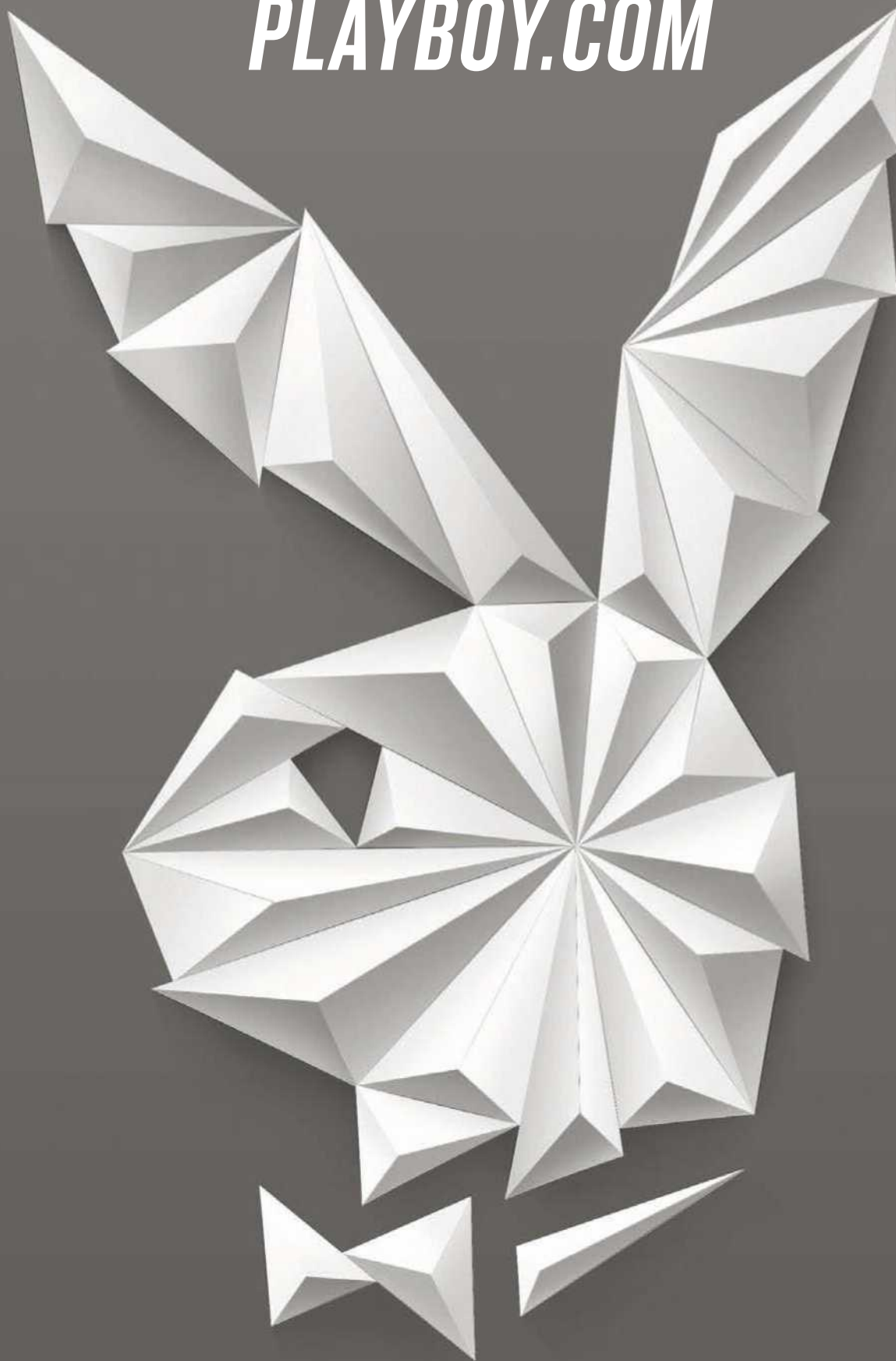
a režnou mošnu“ Přemysla Oráče, zakladatele dynastie, načež se stejnou cestou vrátili zpět. Blanka si bohužel své koruny dlouho neužila. Zemřela ani ne za rok ve věku čtyřiceti let (důvod její smrti není znám) a kdyby nezemřela, je vysoce pravděpodobné, že by s ní svůj život Karel dožil až do konce.

Ztráta to byla pro Karla o to citelnější, že římský a český král dosud neměl dědice. A tak není nelogické, že se Karel poměrně rychle znovu oženil s opět mladinkou a půvabnou Annou Falckou (vysokou kartou v politické hře), plodnou potenciální matkou tolik žádoucího následníka trůnu. Tento skvělý politický sňatek měl Karlovi vyřešit řadu dalších státnických a dokonce i ekonomických problémů. Anna byla dcerou z konkurenčního svazku ve svaté říši, konkrétně Rudolfa, bratra Karlova protivníka na říšském trůně Ludvíka Bavora. V manželství Anna porodila chlapce Václava, který brzy zemřel, a dva roky po jeho smrti zemřela také.

Třetí žena Karla IV., teprve čtrnáctiletá Anna Svidnická, byla prý nejkrásnější ze všech jeho manželek. Anna byla dědičkou žádoucího Svidnicka a dokonce i Javorska, navíc byla neteří dosud bezdětného uherského krále Ludvíka Uherského, tedy potenciální dědičkou uherského trůnu. Šlo o výjimečně skvělou partii, taky ji Karel IV. původně plánoval zasnoubit se svým zemřelým synem, kterého měl s Annou Falckou. Nakonec se tedy musel „obětovat“ sám. Anna Svidnická s ním zažívá mnoho velkých událostí i radovánek. Šlo především o první římskou jízdu, při níž se Karel nechal definitivně korunovat za římského císaře. Během této cesty se také uskutečnilo Karlovo legendární první setkání se slavným básníkem Petrarkou, které probíhalo (k překvapení historiků) v neformálním duchu. Zůstali spolu po léta v písemném styku a roku 1356 Petrarka Karla osobně navštívil na jeho pražském dvoře. Ostatně celoživotní slabost pro slavného mistra milostné poezie měla i Karlova žena Anna. Vztah královské dvojice je považován všemi historiky za plný lásky a zamilovanosti a je (po pěti letech) dovršen narozením dcery Elišky a posléze i následníka, milovaného syna Václava. Křtiny císařova syna navštíví všichni, kdo v Evropě něco znamenají (však také Karel zvaný „kupec na trůně“ pozvánku – vstupenku na křtiny zpoplatňuje částkou 400 zlatých!). Křest vykonává opět Arnošt z Pardubic. Chlapci není ještě ani rok a jeho otec už je posedlý potřebou ho oženit, tentokrát s tříletou Alžbětou, v té době jedinou dcerou významného norimberského purkrabího Fridricha V. z Hohenzollernu, který je oddaným Karlovým stoupencem, ačkoliv svým postavením není odpovídajícím tchánem českého prince. Smlouva je ale sjednaná i se souhlasem Anny. Královský pár po tomto úspěchu intenzivně pracuje na dalším dítěti, které se narodí v roce 1362. Pouze třiadvacetiletá císařovna Anna ovšem i s novorozencem nečekane a při plném zdraví umírá při údajně těžkém porodu. Šestačtyřicetiletého panovníka smutná zpráva zastihla se zpožděním na bojišti u Trenčína, a to těsně před jistou politicky klíčovou bitvou, která se nekonala, což budí velké pochybnosti o přirozenosti královniny smrti přinejmenším u autora knihy Sex a erotika Karla IV. Luboše Y. Koláčka.

Za necelý rok pojal Karel IV. za manželku šestnáctiletou vnučku polského krále Kazimíra Alžbětu Pomořanskou. Zdá se, že i tento poslední králův vztah byl víceméně šťastný. Alžběta mu porodila šest dětí, mezi nimi ovšem i Zikmunda Lucemburského, kterého ona sama velmi protežuje na úkor oficiálního, otcem milovaného následníka Václava IV. Sourozeneckých „třenic“ se už ale Karel IV. naštěstí nedožil. □

CHECK OUT THE NEW
PLAYBOY.COM

YOU'RE WELCOME.

DANA ZÁTOPKOVÁ

TEXT ROSTISLAV ZEMAN

FOTO
ARCHIV
DANY ZÁTOPKOVÉ,
IVANA ROHÁČKOVÁ,
ROSTISLAV ZEMAN

Loni v babím létě jsme Danu Zátopkovou v souvislosti s tímto rozhovorem oslovili poprvé. Žije v obytném areálu v Praze-Troji, ale nevíme, ve kterém bytě.

A jdeme neohlášení. Otevřeným francouzským oknem jednoho z bytů však slyšíme televizi, kde běží sport. Hlasy diváků komentují dění na obrazovce a jeden z hlasů zní povědomě. Tady jsme správně.

Někdejší oštěpařská rekordmanka, olympijská vítězka a polovina nejslavnějšího páru naší sportovní historie, slaví za týden třiadevadesáté narozeniny. Máme pro ni květiny, ale ona by nám nejspíš nedala košem ani bez nich. Při skleničkách burčáku se dozvídáme, že narozeniny oslaví na Valašsku, kde tradičně odstartuje Běh rodným krajem Emila Zátopka. A hlavně musí dokončit knihu pamětí.

„Chcu to stihnout dřív, než mně paměť vyvětrá. Jde mi o to, aby se už o nás nezveřejňovaly různé bláboly, protože Emilův život stojí za to, aby se o něm napsala pravda. I když čas to stejně všechno zapráší... Copak dnes víme, jak to bylo s husitama? Víme? Nevíme. Víme, jestli byl Žižka rabiát, nebo opravdu člověk, který za něco bojoval? Čas všechno zapráší, takže nakonec ta pravda je celkem k nepoznání,“ říká paní Dana. K pohybu si vypomáhá francouzskými holemi

a při sepisování memoárů se opírá o zápisky, které si s mužem pořizovali, ale mysl má na svůj věk až neskutečně bystrou a pozoruhodný je i její smysl pro humor. „Pořád bojujem, bojujem... a pak se nestačíme divit, co jsme to vybojovali...“ utrousí třeba úsloví, které ji spolehlivě rozesmívá.

Její sportovní život se sice točil kolem čísel všeho druhu, od těch startovních až

po centimetry rozhodující o vítězství, ale semlít se jimi nenechala. „Někdo si přeje, aby se dožil stovky.

Já si to nepřeju,“ říká v září čtyřidevadesátiletá dáma. „Protože mně taky záleží na kvalitě toho života. To číslo mi je ukradené. Ale dokud budu moci ohodnotit třeba to, že tamhle v parku kvete sakura nebo štěbetá kosák, tak mě to tady těší...“

1 | K zametání prý používáte smeták, který vyrobil Emil, a násadu má z oštěpu, jímž jste si vyházela zlatou medaili na olympiádě v Helsinkách v roce 1952?

Ten oštěp značky Karhu, ze kterého jednou Ťopek sundal špičku, trochu ho ošmirgloval, ořezal a narazil na něj smeták, jsem nedávno dala kopřivnickému muzeu. Ředitel mi to trhal z ruky se slovy: „Ty bys to stejně někde rozdala, radši to vezmu k nám.“ Ještě ale mám kovový oštěp Kalitva vyrobený v bývalém Sovětském svazu. Mám ho v koupelně, občas ho natáhnu mezi okno od ložnice a háček u dveří na předzahrádku a suším na něm ručníky. To byly dobré oštěpy. Závodil s nimi dorost a zachránily nám disciplínu.

2 | Nebýt ruských oštěpů, nebylo by Špotákové?

To se tak úplně říct nedá. Ale je pravda, že napřed jsme měli jenom dřevěné oštěpy. Pak se přešlo na kovové, ale ty byly drahé. Děla jsem tehdy ústřední trenérku a největší problém byl sehnat dostatek oštěpů na trénink. Oštěp byl tehdy podpultovka, to už člověk sehnal spíš banány než oštěpy. Sport měl vždycky jen omezený příděl penězů a nás sportovců bylo hodně, kteří se po nich drápali. Takže vymáčkout z rozpočtu peníze na 150 kovových oštěpů pro

trénink dorostu byla fuška. Ale podařilo se. A myslím si, že to mělo svůj dopad, protože disciplína se potom u nás začala rozvíjet. Baťovcovi a praktik Emil ale v oštěpech viděl ještě další využití: podle něj se dobře hodily třeba jako tyčky k rajčatům na zahradě.

3 | Emil byl chlapík mimořádné originality – jak jste se dali dohromady, čím si vás získal?

Poprvé jsme se potkali na hřišti ve Zlíně v roce 1948 – tam, co má dnes bronzovou sochu. Ťopek už byl v té době někdo a v porovnání s ním jsem si připadala jako křoví. Ve Zlíně oznámil, že zaběhne rekord na tři kilometry. Všichni jsme nastoupili, abychom dělali křoví, no a přitom jsem si hodila nový československý rekord; ten dosavadní měl už strašné vousy, platil mnoho let. A Emil mi přišel blahopřát. Ale jiskra přeskočila až dva týdny nato, když jsme se vraceli ze závodů v Bratislavě a stavili se v Lanžhotě. Hrál tam muzika a Ťopek hrozně rád zpíval. Tím neříkám, že to uměl. Já su zpěvný typ, od nás ze Slovácka jsem znala hodně písniček a tenkrát nám tam dokonce vytrúbili sólo. A pak už to všechno nabralo rychlý spád, jako všechno s Ťopkem. Ale krásný život jsme měli.

4 | Narodili jste se oba 19. září 1922, oba jste 24. července 1952 ve svých disciplínách na olympiádě v Helsinkách získali zlatou medaili... Byli jste si souzenci?

Kdo ví? Možná to byl osud. I když to může být spíš náhoda, že jsme vyhráli v jeden den. O tom těžko diskutovat, protože zabředneme do věcí, které nevíme a nepochopíme. Jako puberťačka jsem se zamilovala do jednoho gymnazisty. Strašně se mi líbil a jednou, když jsme šli z Vacenovic z hodů, jsem probřečela celou cestu, protože si mě Láďa Baráků nevšímal. Doma jsem se svěřila tatkově a on mě uklidňoval: prosím tě, dyť to není ten pravý. Od té chvíle mě strašně trápilo, jak já toho pravého vlastně poznám? A největší hrůzu jsem měla z toho, že ho vůbec nepotkám. Že on půjde po Hradišti po náměstí, zatímco já půjdu třeba zrovna do Kunovic a nepotkáme se. Pak jsem se zase zamilovala do jiného a ptala se tatky: a co když je tohle ten pravý? A on: nene, tobě se na něm líbí, že má kudrnaté vlasy a hraje na housle v cimbálovce, ale ani tento ještě není ten pravý. Tak jsem se zase ptala a tatínek moudře radil, ať se tím netrápím a nechám tomu volný průběh. Že osud už všechno zařídí, protože ten to má na starosti. Dnes si myslím, že takto nějak se to v životě děje a že tak to bylo i s Ťopkem.

5 | Jak vůbec vzniklo pojmenování Ťopek? Má souvislost s jeho běžeckým stylem?

Ale kdepak. Dělal vojenskou akademii v Hranicích, kde bylo hodně Rusínů. Jako tankista se s nimi často domlouval telefonem a tam mu začali říkat zkomoleným příjmením Stopek. Z toho pak vznikla ta přezdívka. Já už jsem ho do manželství vyfasovala jako Ťopka. Emile jsem mu říkala jenom tehdy, když jsem ho napomínala.

6 | Kdy jste ho napomínala – bylo to, když jste třeba měla na něco jiný názor?

No jeje, to bylo tolikrát. Třeba když moji zlatou medaili z ME ve Stockholmu z roku

1958 věnoval bez mého vědomí jednomu Němci. To jsem se velmi rozčílila.

7 | Jak si to mohl dovolit? A že nerozdával svoje medaile...

On byl takový rozdávač a rozdával i ty svoje. V éře po Ťopkovi běhal Australan Ron Clarke. Štíhlý, vysoký, měl několik rekordů a Ťopek ho měl velmi rád. O Ronovi vždycky říkal, že běhá krásně. Někde to říkal a někdo mu odpověděl: krásně sice běhá, ale zlatou nezískal. Kolem roku 1966 se Ron toulal po Evropě a bafuňáři přišli za Ťopkem, že když ho má rád, ať se s ním spojí a pozve ho, aby tady zaběhl něco pro lidi. A on přijel, na Slavii běžel tři kilometry, dostal za to brokovnici a všichni jásali, včetně Ťopka. A znovu si uvědomil, že Ron má spoustu rekordů, ale zlatou medaili žádnou, a přitom by si ji zasloužil. Tak se rozhodl, že mu jednu dá. Tehdy jsme ještě měli medaile doma a myslím, že to byla ta za pět kilometrů z olympiády v Helsinkách. Pečlivě ji zabalil, jel Rona vyprovodit na letiště, kde mu dal balíček se slovy: podívej se na to až v letadle. A Ron odletěl i s medailí. Když se pak Ťopek vrátil, ptám se, co dal Ronovi za dárek? A on s klidem řekl, že zlatou medaili. Tak to mě docela naštvalo. Říkám: Emile, to jsi neměl, vždyť to je trochu jako národní majetek, ta medaile měla zůstat tady. A on, že jich máme dost – sedm a to nám stačí. Tak jsem se s tím smířila. A v dalších letech jsem se od krajanů při různých příležitostech doslechla, že v muzeu v Melbourne viděli Ťopkovu zlatou z Helsinek, kterou Ron zapůjčil muzeu.

8 | Medaile tak udělala radost několikanásobně a obkroužila svět doslova i obrazně...

To ano, ale historka ještě pokračuje. Představte si, že dostanu dopis z Austrálie, zrovna z Melbourne, od našeho emigranta s přilehlým jménem Klusáček. Poslal krátký dopis, kde psal o tom, že vyhrál závod na 10 kilometrů, který se v Austrálii běhá na paměť Emila. A s ním poslal i Emilovu fotku a prosí ji podepsat. Neodvážila jsem se zašvindlovat Emilovo jméno, i když jsem to předtím udělala nejméně tisíckrát. Když to byl ten Klusáček, tak mně prostě bylo blbě tam napsat Emil Zátopek. Tak jsem to podepsala

jako Dana Zátopková. A ještě jsem připsala dotaz, jestli je ta medaile stále v Melbourne v muzeu. Načež milý Klusáček za 14 dní napsal, co vypátral. Zjistil, jak to všechno kolem medailového dárku prožíval Ron Clarke. Emil byl jeho vzor, a tak do Prahy přijel hlavně kvůli němu. A když od něj před odletem dostal balíček, domníval se, že to je nějaká věc nebo dopis, které zavání pašeráctvím a nesmí se z Československa vyvážet. A tak šel i s balíčkem na záchod a tam ho rozbalil. Když viděl, že je to medaile z Helsinek, dojalo ho to tak, že tam zůstal sedět a brečel. Na konci svého loni zasláního pátracího dopisu Klusáček připsal: Možná už víte, že jsou to čtyři dny, co Ron Clarke zemřel. O tom jsem ale neměla tušení.

9 | Medaile je stále v Melbourne v muzeu? Kde vůbec skončily všechny medaile, co jste s Emilem získali a měli je doma?

Mistři svého oboru a v rukách Dany Zátopkové „zlaté“ koště z olympiády v Helsinkách 1952.

Pokud nám je neukradli, jsou ve státním archivu. Kdysi nás požádali, jestli to tam nechceme dát. Byla tam kterási chytrá hlava, která tušila, že kdo půjde kolem našeho domu, bude chtít medaile vidět. Přesně tak to i bylo. Protože to jsou medaile stříbrné a silně pozlacené, když je necháte ohmatávat, ohmatá se z nich i to zlato. Ťopkovu zlatou v Austrálii si snad měl ještě vzít Ron z muzea zpátky, ale kde je teď, vlastně nevím. Fotka Rona s medailí byla poprvé uveřejněna v knize Richarda Askwitha, která letos v květnu vyšla v Anglii, a mám ji tady, protože mi tu fotografii Richard poslal a je i v mé knize *Náš život pod pěti kruhy*.

10 | **Kniha Richarda Askwitha se jmenuje *Today We Die a Little: The Rise and Fall of Emil Zátopek, Olympic Legend – Dnes trochu umřeme: Vzestup a pád olympijské legendy Emila Zátopky. O jakém umírání je řeč?***

Jde o výrok Emila, když odcházel na maraton z olympijské vesnice v Melbourne v roce 1956, kde s ním bydlel Martin Řehák, což byl vynikající trojskokan, který tam byl pátý. Od něj se to taky dozvěděl ten Angličan. Vlastně ne. Martin už umřel, ale řekl to Roudnému, což byl Emilův kamarád ze Zlína, a ten to Angličanovi vyprávěl. Když šel Emil na maraton v Melbourne, bylo přes 35 stupňů. Jak otevřel dveře, tak řekl: „Nóóó, páni, dneska budem trochu umírat...“ Nakonec byl šestý a říkal, že to byl nejtěžší závod v jeho životě, protože byl po operaci kýly. Angličan si to vzal jako podtitul pro knížku, kterou mi věnoval, protože je taky zapálený běžec a protože jsem mu do ní taky trochu přispěla.

11 | **Ačkoliv Emil už šestnáctým rokem běhá po jiném světě, kousek ho prý pořád máte doma...**

Ťopek je pochovaný v rožnovském skanzenu. Když v tom svém rodném kraji byl, pokaždé říkal: tady by se to spin-kalo! Tím vznikla myšlenka, že bychom tam oba mohli být pochováni. Jenže předešel mě a najednou jsem měla jeho urnu dát do Rožnova. Zhrozila jsem se, že mi po něm v Praze nezůstane ani kousek. Naráz mi přišlo hrozně těžké, že on už bude na Moravě a já tady sama a už k němu nebudu mít přístup. Tak jsem si ho chtěla kousek nechat a půlku jsem z urny usypala. Táhle v habánském džbánku na okně je kus Ťopka... Bylo to až takové mystické, protože ta popelnice, vlastně urna, je pořádně zaletovaná, tak se na její otevření musí silou. Ale pomohl mi s tím zápasník Karel Engel, sedminásobný mistr v polotěžké váze a účastník olympiády 1972 v Mnichově. Je to takový můj bodyguard i sekretář v jednom.

12 | **Z vašeho bytu je to jen pár set metrů k domu, který jste si s Emilem Zátopkem postavili. Mít vlastní dům byla vaše touha, nebo Emilova?**

Když jsme se tam s Ťopkem v roce 1970 nastěhovali, už jsme oba byli

Ron Clarke s dárkem od Ťopka...

sportovně v penzi a dům jsme měli jenom k tomu, aby bylo kde se slézt s kamarády, opět si buřty, pokecat, zazpívat si, prostě mělo to takový trampský charakter. Nic jiného jsme od toho nečekali, jen to, aby měl člověk kousek přírody na dosah. A pamatuji si, že první ráno jsem tam šla bosky ven po trávě, byla rosa a bylo to až kouzelné. V ten moment jsem si uvědomila, jak je hezké, když má člověk aspoň dotyk s přírodou. A to byla naše počáteční touha, o dům ani nešlo.

13 | **Ale stavěli jste si ho svépomocí a to je dost dřina, takže o něj svým způsobem jít muselo...**

Je pravda, že snad každou cihlu a každý kámen jsme měli v ruce a spoustu zážitků máme právě z toho domu. Do základů jsme dali i mramorovou desku, kterou jsme kdesi vyhráli a k ničemu nebyla, ale na zpevnění domu se hodila. Stavbu domu jsme brali jako trénink, omítala jsem jako zednický profil. Ale to všechno bylo až později, na začátku šlo o kontakt s přírodou, protože na přelomu 40. a 50. let jsme bydleli v ulici U Půjčovny v centru Prahy. Hodně jsme cestovali a bylo odtud kousek na nádraží i k terminálu Kotva, ze kterého se jezdilo na letiště. Bydleli jsme v 1. patře, a když jsme chtěli vidět, jaké je počasí, museli jsme vylézt na balkon, hodně se vyklonit a takovou dírou se podívat na oblohu. Protože jsme byli původem venkované, zpočátku nám to vadilo. Ale pak nám to přestalo vadit a ještě jsme si pochvalovali, jak máme všechno blízko. A když jsme skončili, všichni pravověrní Pražáci říkali: teď si musíte pořídit chatu, jako má každý Pražák. Ťopek ale říkal: leda bych to ohrál, abych celý týden pracoval a pak se ještě v sobotu hnal ve štrúdlu někam uklízet chatu a pak se zase v neděli hnal ve štrúdlu zpátky. Nebyl pro chatu a vymyslel, že by bylo fajn mít u Prahy nebo přímo v Praze zahradu, kam by se dalo

po práci zajet nebo zaběhnout a v tichu a tajnosti tam vegetovat. Shodou okolností v Troji jeden pán prodával dvě parcely vedle sebe. Byla to téměř pastvina, o kterou se nikdo roky nestaral, zarůstala akátím, chrastím, ostružinami, takže to vlastně byla džungle. Když jsme to vypleli a spoustu všeho možného zasadili, táhlo nás to tam stále víc. U Půjčovny neexistovalo, aby tam byl kosák, ježek nebo žabka. Ale v Troji bylo všechno. Chodil se nám tam pást i srnec, protože tehdy ještě nestálo Severní Město; kolem byly jen krásné terény na běhání, samé louky a pole. Měla jsem auto, tak jsem tam z centra jedna dvě zajela a Emil to doběhl.

Emil Zátopek, foto Lev Pachner, Praha 1965 • Srpen 1968, foto Bjorn Larsson, ASK Tyresö

14 | **Před téměř deseti lety jste dům prodala. Takové změny se nedělají snadno, i když je člověku méně než pětadesát, kolik tehdy bylo vám...**

To byl horor, u kterého jsem i trochu zešedivěla. Jenže v domě jsme měli asi 40 schodů a už mě zmáhalo běhat nahoru a dolů. Neměli jsme zase tak moc pokojů, vlastně jen čtyři, ale byla tam spousta věcí, které jsme s Ťop-

kem nasbírali postupem let. Člověk k tomu všemu má osobní vztah, takže byl problém z množství vybrat, co si s sebou vzít do menšího bytu, aby z něj nebylo skladiště.

15| Podle jakého klíče jste vybírala?

Byla jsem napřed úplně zoufalá. Ale pak jsem si říkala: všechno tam stejně nedám, vyberu to, co se mně nejvíc líbí, protože na to budu ještě pár roků čučet, a ostatní rozdám. Tak jsem vybrala z každého kouta něco: mám tady třeba obrázky z Mexika od indiánů, nad tím je nenápadný obrázek, který sice vypadá jako slovácký, ale je z Tel Avivu, kde jsme byli s Ěopkem jako hosti univerzitních her. V domě jsme měli moravský pokoj, kde byl veškerý nábytek vymalovaný tak, jak se maluje u nás kolem Hradišťa. Z něj tady mám malovanou truhlu, která odděluje obývací od kuchyně, aby mi tady zbylo taky trochu té Moravy.

16| Co ten strom, jehož kmen tvoří druhou část předělu mezi obývacím a kuchyní u vás doma?

To je odtud z Troje, s Ěopkem jsme si ho vlastnoručně uřízli, když se tady kácely staré akáty. Ještě mám jeden v předsíni – je to krásné a kromě toho se na tom krásně tloučou řízky. Byl pěkně starý, jenom u nás stojí snad už padesátý rok.

17| Co vás při stěhování posilovalo – bylo něco, čím jste si dodávala energii? Udělala jste si třeba moravský drink?

Hlavní byla pomoc přátel a kamarádů, bez nich bych to nezvládla. A pokud jde o drinky, su spíš na červené víno, moje oblíbená odrůda je Modrý Portugal. Ěopek měl jako vytrvalec odjakživa rád pivo, ale později, když s běháním přestal, už si se mnou rád dal i vínečko. Začalo to tím, že jsme četli článek od nějakého Kanaďana, kde psal, že podle nejnovějších výzkumů je červené víno s křenem receptem proti rakovině. A myslím si, že na tom něco může být. Pamatuji třeba, že když se zavařovalo a ještě nebyly pořádné uzávěry sklenic, nahoru se do nich dával kousek křenu, aby obsah nechytil plíseň. Takže s Ěopkem jsme se nastrouhali něco křenu, abychom nezplesnivěli. Byla často hrůza, jak jsme u toho slzeli. Ale když se vezme špetka křenu do pusy, nedýcháte a spláchnete to červeným vínem... paráda. Nic se tím nepokazí.

18| Hodně věcí jste rozdala – je kromě zmiňovaného oštěpu nějaká, na kterou jste zvlášť hrdá a člověk ji může někde vidět?

Vacenicím na Slovácku, odkud pocházeli rodiče, jsem věnovala rodinný obraz sv. Barbory, který má pro mě velkou cenu a roky visel v moravském pokoji v našem domě a nějakou dobu i tady v bytečku. Prvním jeho ověřeným majitelem byl rolník Vincenc Ingr, který byl mezi roky 1896 a 1909 ve Vacenicích rychtářem. Měl čtyři syny, obraz odkázal synovi Martinovi Ingrovi, který převzal po otci živobytí, a ten ho pak daroval bratrovi Antonínovi, když se vrátil živý z I. světové války. Bylo to v roce 1920, kdy se po pěti letech ve Vacenicích objevil jako kapitán československo-francouzských legií. Antonín Ingr zůstal v armádě a později se stal velitelem 27. pěšího pluku v Uherském Hradišti. Měl

tři děti, dva chlapce a mě. Za II. světové války prošel koncentráky v Dachau, Buchenwaldu i vězením na brněnském Špilberku, zatímco maminka se po nuceném vystěhování usadila v Buchlovicích, kde nám rodinný přítel poskytl letní byt a sv. Barbora tam putovala s námi. Jenže v létě 1944 při přeletu amerických eskaader spadly nedaleko nás dvě bomby, v bytě se zřítil strop a při tom se poškodil i obraz. Plátno se roztrhlo a rám prolezlý červotoči se rozpadl úplně. Tatínek mi pak později poškozený obraz věnoval jako rodinnou památku a já jsem ho v roce 1955 nechala odborně restaurovat. Přitom dostal i nový rám. No, a protože děti nemám, v roce 2014 jsem ho věnovala Vacenicím, odkud vzešel a kde je v kostele. Když jsem byla zjara v Mikulčicích, kam už několik let jezdím startovat běh na 10 kilometrů, nedalo mi to a zastavili jsme se i ve Vacenicích, abych viděla, jak je tam sv. Barbora umístěná, jestli se tam obrázek hodí... Dali k němu asparágus, bylo to pěkné.

19| A co váš bývalý dům, na ten se taky zajdete podívat?

Abych pravdu řekla, od doby, kdy jsem se přestěhovala, jsem tam dlouho vůbec nemohla, protože to ve mně vždycky probouzelo všelijaké vzpomínky. Tak jsem tam prostě nechodila a jako kocour, když jde kolem horké kaše, jsem ulici Nad Kazankou radši obcházela. Po nějaké době jsem si ale řekla: nejsu přece žádný salát a nemůžu pořád chodit kolem toho domu plížením. Musím si na to zvyknout a musím to zvládnout psychicky, že se na ten dům budu dívat jako na každý jiný. Jednou cestou z nákupu jsem šla po chodníku směrem k našemu, připadala jsem si hrozně statečná, že si tam tak vykračuju. Byl horký letní den a najednou, zrovna u našeho, skáče naše ropucha... No, já nevím, jestli to byla ta naše. Ale měli jsme u baráku na pravé straně takový pramíneček – byl tam, ještě než jsme barák stavěli, protože nad námi, ve stráni pod Bohnicemi, teče potok Haltýř. A jednou Emil přišel a povídá: „Tak jsem se byl vyčůrat a představ si, naráz tam něco hopsá, tak jsem ti ji přinesl ukázat...“ Byla to malá ropuška. Měli jsme ohromnou radost z toho, že tam ty ropuchy jsou. A vždycky jsem jim tam dávala lavorek s vodou, protože jsem byla přesvědčená, že žába potřebuje vodu. A teď, zrovna když tam po dlouhé době jdu, jako by to jedna z nich tušila a chtěla se ukázat. Co ty tady, proboha, v tom prachu děláš!? říkala jsem si. Zrovna bylo takové horko a sucho.

20| Co jste udělala? Vzala jste si ji k sobě na předzahrádku? Buddhista by možná poznamenal, že to byl přetransformovaný Emil.

Myslíte? No, nevím, já su bez vyznání. Ale byla jsem z toho tak zdrcená, že jsem ju vzala a říkám: ty tady v tom prachu nemůžeš zůstat. Kousek odtud je na rohu dům, kde mají na zahradě bazének a pořád tam teče voda. Krásná zahrádka, radost se tam zastavit, připomíná mi to tam zahrádky, kde Japonci dokážou na dva metry čtvereční vtěsnat všechno to, co má na zahradce být – posezení, kámen, vodička, květina, stromeček. Tak jsem jí říkala: „To nemá cenu tady vandrovat po suché ulici.“ A vzala jsem ji a strčila pod plotem do té zahrádky... □

Žaneta

Dívka z Ivančic se fotomodelingu věnuje od osmnácti let. Nemá ho však jen jako prostředek obživy, ale především jako koníček a jeden ze způsobů, jak uniknout realitě všedních dnů...

Žaneta při focení dala všem jasně najevo, že není zhýčkané děvče. Fotilo se totiž u Rakovníka v malé obci Skryje v místním potoku s vodopádem, kde protékající voda měla nějakých 15 stupňů Celsia. Zatímco fotograf s asistentem byli ve vodě jen po kolena a klepali se jak osika, Žaneta si počínala málem jak mořská panna. A když už oba pánové toho měli plné zuby, stihli jsme i my dívku trochu vyzpovídat... „Žiju naplno, užívám si života a postupně si plním sny. Hezky postupně. A jedním z nich bylo i fotit pro magazín Playboy. Tímto fotoseriálem si můžu tedy odškrtnout jednu položku ze svých snů,“ směje se Žaneta, která miluje cestování, kterého si při své práci užívá dosytosti. „Kromě toho i ráda vařím a experimentuji jak v kuchyni, tak i v jiných oblastech života,“ šibalsky pomrkává moravská dívka. Necháváme na každém z vás, co si pod jejím experimentováním představíte...

| PLAYMATE |

■ FOTO FILIP MATUŠINSKÝ, WWW.MATUSINSKY.CZ
ASISTENT FOTOGRAFA ALEXANDR POMPOŠ
MAKE-UP A VLASY OLESYA BOKOCH

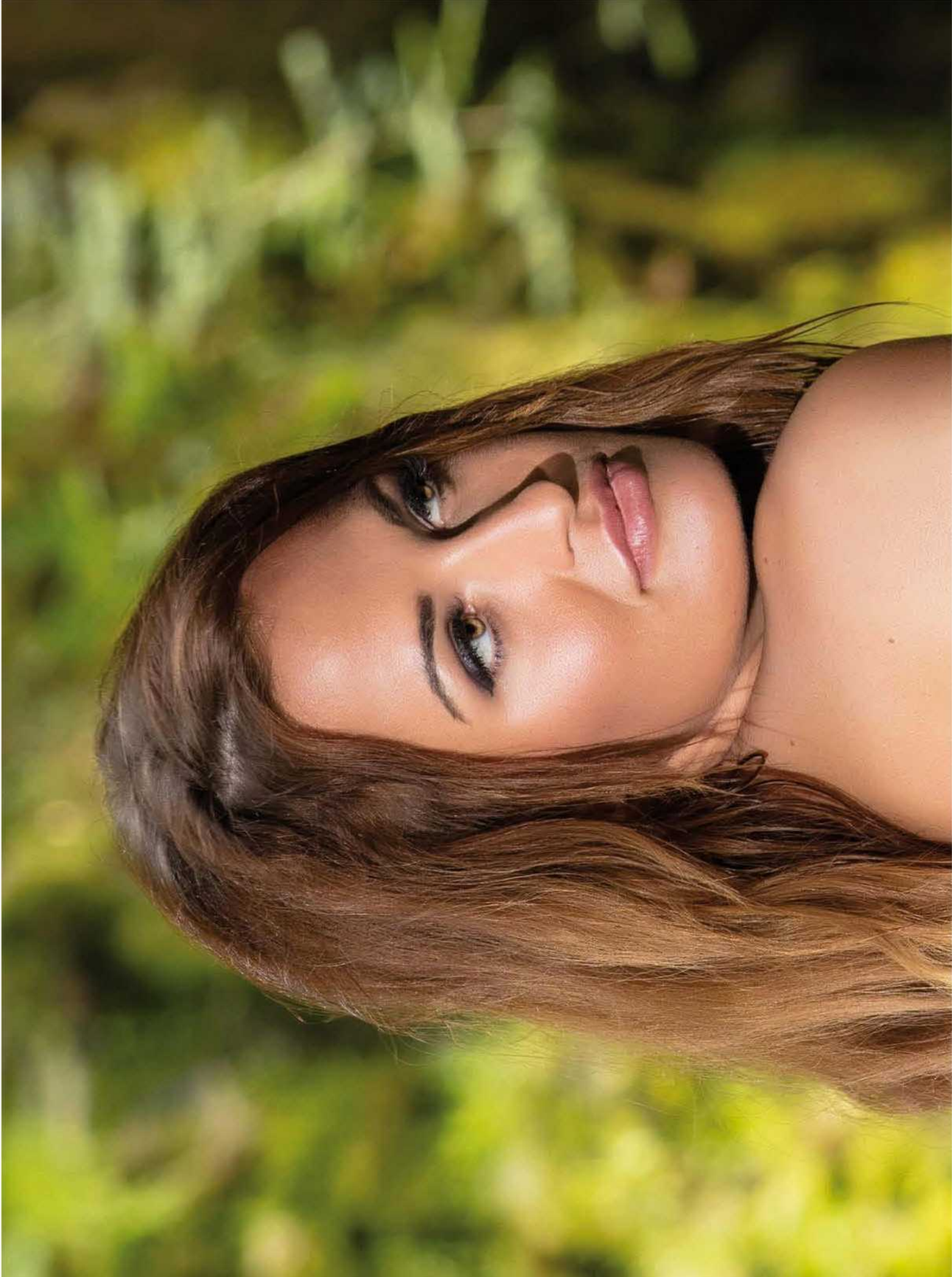

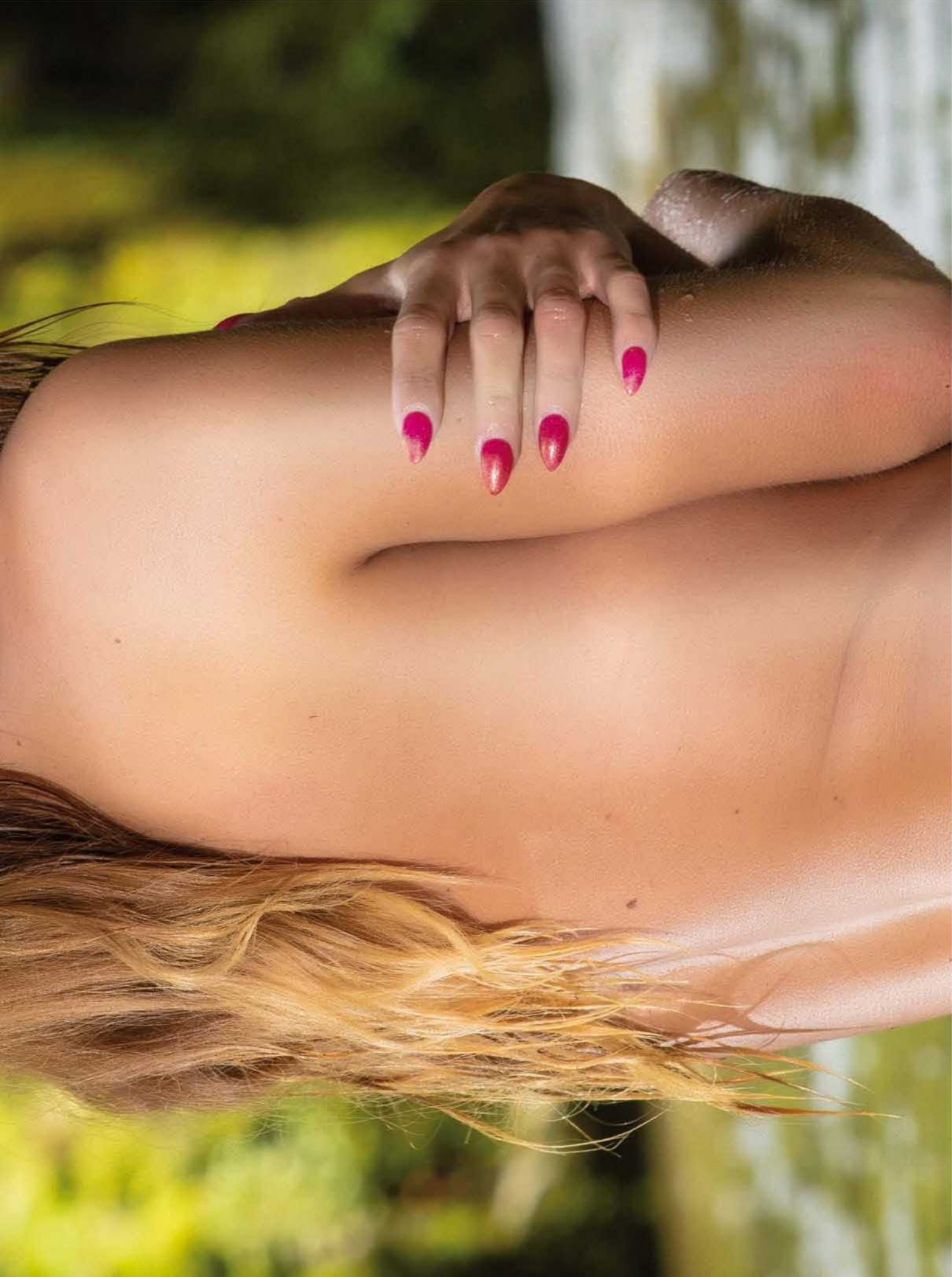

PLAYMATE | SRPEN | ŽANETA DI LEONE

ŽANETA DI LEONE

NAROZENÍ: 13. 6. 1989

MÍSTO NAROZENÍ: Ivančice

VÁHA: 57 kg

VÝŠKA: 174 cm

MÍRY: 97–62–89 cm

AMBICE: Procestovat celý svět.

MÁM RÁDA NA MUŽÍCH:

Smysl pro humor, hravost, pěkné upravené ruce a hezký pevný zadek.

NESNÁŠÍM NA MUŽÍCH:

Sobeckost, sebestřednost a majetnické sklony.

TAJNÝ SEN:

Víc se zviditelnit a fotit i pro zahraniční magazíny.

VYSNĚNÁ DOVOLENÁ:

Někde, kde budu moct úplně vypnout a zrelaxovat.

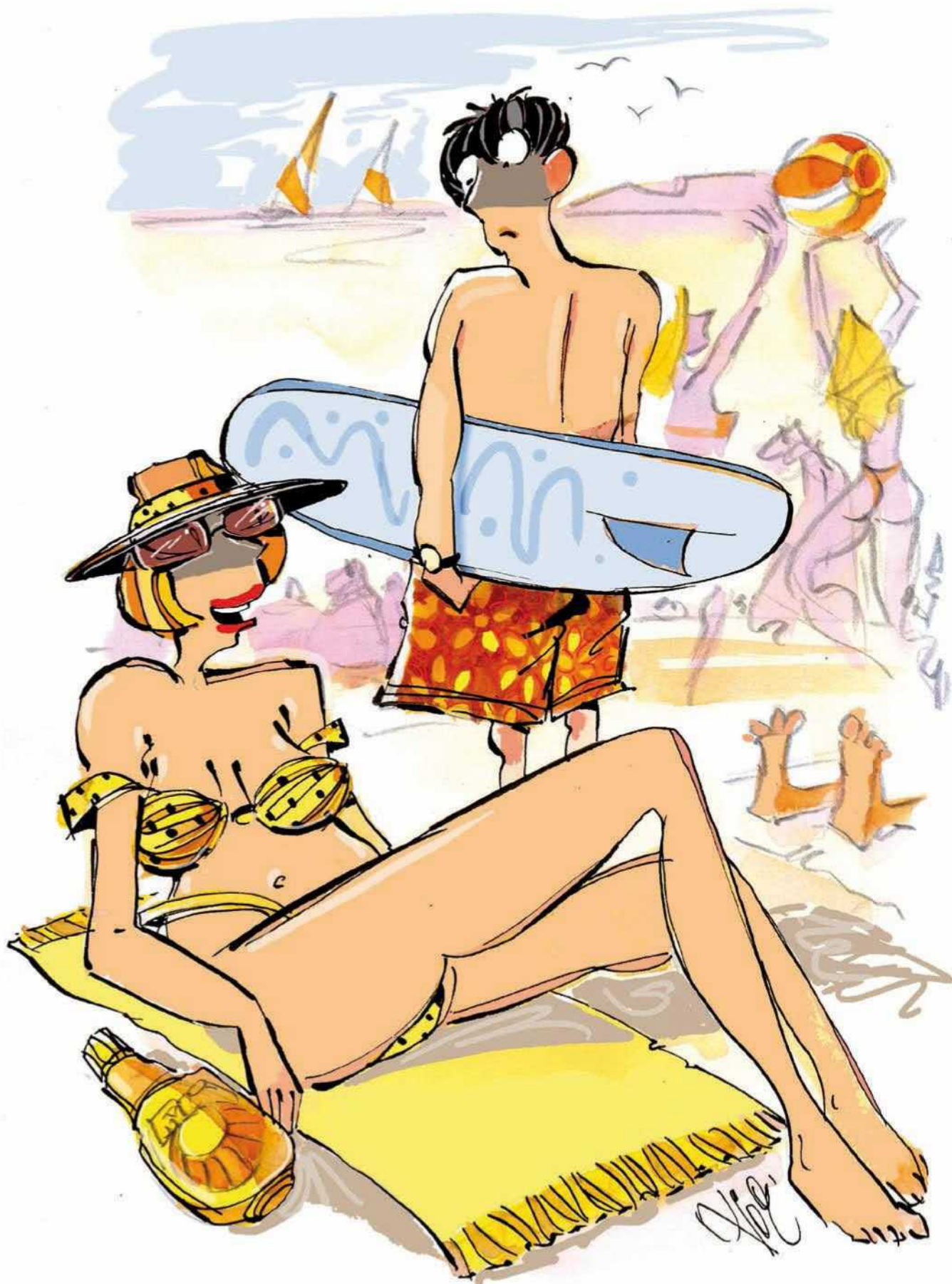
Je jedno, jestli to budou Kapverdy anebo někde na Pálavě.

CO DĚLÁ ŽENU SEXY:

Mám to stejně jako u mužů: smysl pro humor, hravost, uvolněnost a hlavně, když je žena sama sebou. A co se týče vzhledu, tak určitě dlouhé vlasy, krásné ruce a úsměv.

MOJE KRÉDO: Žijeme jen jednou... Teď a tady!

Přijďte večer ke mně na pokoj, dávám příležitost novým talentům.

Co je největší záhadou přírody?

Ženské oko! Z deseti metrů vidí blond vlas na světlém saku, ale z půl metru nevidí garážová vrata!

Lékař se ptá pacienta:

„Kolik kouříte?“

Pacient: „Tak deset denně.“

„Jak moc pijete?“

„Tak dvě lahvinky červeného.“

„Jak často souložíte?“

„Tak třikrát do týdne.“

Zdá se vám to snad moc?“

Lékař odpoví:

„Abych pravdu řekl, na venkovského faráře docela jo...“

Žena jde podél řeky

a najednou uvidí na břehu mrskaající se rybku.

A ta povídá: „Jsem zlatá rybka, a když mě hodíš zpět do vody, tak ti splním tři přání. Ale je tu jedna podmínka. Všechno, co si budeš přát, splním tvému manželovi desetkrát!“

Žena tedy rybku hodí zpět do vody a povídá: „Souhlasím s tvou podmínkou. Jako první přání chci být tou nejkrásnější ženou na světě.“

Rybka se jí ptá: „Jsi si tím přáním opravdu jistá? Tvůj manžel bude desetkrát hezčí. A bude pro všechny ženy naprosto neodolatelný.“

Žena na to: „To mi přece nevadí, bude mít oči jen pro mě, když budu nejkrásnější žena.“

„Takže abrakadabra,“ povídá rybka a stane se.

Jako druhé přání žena povídá: „A teď chci být nejbohatší ženou na světě.“

Rybka povídá: „Ale tvůj manžel bude desetkrát bohatší...“

„Ale to mi nevadí, je to přece můj manžel, co je moje, je jeho, a co je jeho, je moje,“ povídá žena.

„Takže abrakadabra,“ povídá rybka a stane se.

„A tvé třetí přání?“ ptá se rybka.

„Chtěla bych mít lehčí infarkt,“ povídá žena.

Chlapa sužují obrovské bolesti hlavy.

Podle lékaře je jedinou možností kastrace. Muž nejprve nesouhlasí, ale po čase se bolesti tak stupňují, že na kastraci přistoupí. Po operaci mu lékař radí, aby začal úplně nový život. Tak muž jde do obchodu s oblečením. Vejde do obchodu a vyřkne přání, že chce kompletně nové oblečení.

Prodává se na něj mrkne a povídá: „Dobře, řekl bych, že potřebujete košili velikost tak 45 kolem krku, sako velikost 56 a boty tak 10.“

Chlap se diví, že to tak dobře odhadl.

„To víte, po těch letech praxe to mám v oku,“ usmál se prodáváč a pokračuje: „No a slipy potřebujete tak velikost 36.“

Chlap na to: „To jste se zmýlil, mám velikost 34.“

„Ne, ne, opravdu dejte na mě, máte velikost 36,“ povídá prodáváč.

„Celý život nosím 34, tak si koupím zase 34,“ opáčí chlap.

„No jak myslíte, ale když je budete nosit, budete mít přiskřípnutý koule a z toho vás bude pekelně bolet hlava.“

Angličan chce donést

dva rumy na pokoj číslo 222. Do telefonu pro recepci řekne: „Tů rům tu rům tů tů tů.“

Z telefonu se ozve: „Tramtadadá, ty debile!“

„Ahoj, jmenuju se Petr,“

narodil jsem se 5. 5. 1955, bydlím v 5. patře v bytě číslo 5. Říkal jsem si, že by v tom mohla být nějaká symbolika, a tak jsem vyrazil autobusem číslo 5

na letošní 5. ročník dostihu a vsadil na koně číslo 5.“

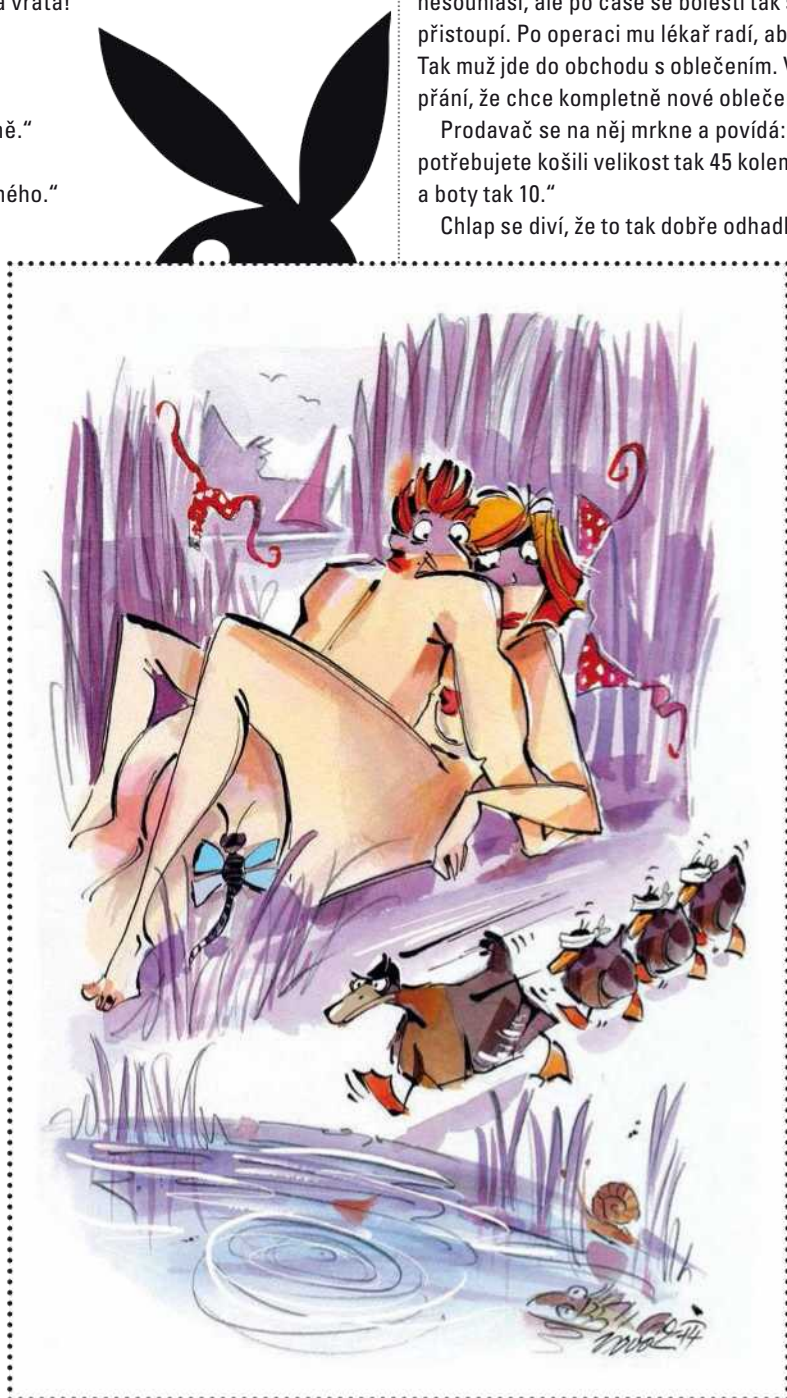
„A vyhrál?“

„Kdepak, ten kokot doběhl pátejl!“

Lékař se ptá pacienta:

„Dodržel jste moji radu a jedl jste přesně to, co jí průměrné dvouleté dítě?“

Pacient: „Ano. Měl jsem kus omítky, papír, dvoukorunu, korálek, žízalu a hrst písku.“

| AUTA SNŮ |

KABRIOLETY PRO SEZONU 2016

TEXT JIŘÍ BABORSKÝ

FOTO ARCHIV AUTOMOBILEK

Letní snění

**AŽ UŽ DISPONUJETE
PATŘIČNÝM OBNOSEM
A SNÍT BUDETE ZA
VOLANTEM LETOŠNÍCH
NOVINEK, NEBO SI
O NICH MŮŽETE NECHAT
LEDA ZDÁT, JE DOBRÉ
SI PŘIPOMENOUT
NEJVĚTŠÍ
LÁKADLA LETOŠNÍ
OPEN AIR SEZONY.**

Základní údaje **Mercedes-Benz S kabriolet**

S 500 ▶ Benzinový osmiválec biturbo 4,7 l | Výkon 335 kW (455 k)
Točivý moment 700 N.m | Maximální rychlost 250 km/h | Zrychlení 0–100 km/h 4,6 s
Spotřeba 8,5 l/100 km | Základní cena 3 708 650 Kč

AMG S 63 4MATIC ▶ Benzinový osmiválec biturbo 5,5 l | Výkon 430 kW (585 k)
Točivý moment 900 N.m | Maximální rychlost 250 km/h | Zrychlení 0–100 km/h 3,9 s
Spotřeba 10,4 l/100 km | Cena od 5 021 500 Kč

AMG S 65 ▶ Benzinový dvanáctiválec biturbo 6,0 l | Výkon 463 kW (630 k)
Točivý moment 1000 N.m | Maximální rychlost 250 km/h | Zrychlení 0–100 km/h 4,1 s
Spotřeba 12,0 l/100 km | Základní cena 6 824 400 Kč

Textilní střecha se dodává v černé, tmavě modré, béžové nebo temně červené barvě. Ovládat ji můžete do rychlosti 60 km/h.

Interiér kabrioletu a kupé se odlišuje od výchozího sedanu, což podtrhuje jejich dynamický charakter. Pořád se ale můžete těšit na maximální dávku luxusu a high-tech prvků výbavy.

Mercedes-Benz třídy S kabriolet:

S nově bez

V luxusním eskovém mercedesu se nyní můžete kochat nejen hvězdou na kapotě, ale i hvězdami na nebi. Aktuální generaci sedanu třídy S totiž kromě kupé doplňuje také kabriolet. Velký otevřený model se do nabídky značky vrací po dlouhých 45 letech. Kabrio tak koupíte od každé základní řady mercedesu – od třídy C, E i S.

Pětimetrový elegán rází stejně uhlazený designový styl jako kupátko a v interiéru se od něj téměř neliší. Posádku obklopuje oblouk kožené palubní desky, které dominuje dvojice velkých obrazovek na úrovni domácího kina.

Jízda bez střechy se mohou oddávat čtyři cestující, na které čeká maximum komfortu – kožená křesla, vzduchové odpružení nebo armáda promyšlených vychytávek bojujících s průvanem: výsuvná lišta na horní hraně čelního skla odvádí proud vzduchu nad cestující, hlavové opěrky ofukují krk pasažérů teplým proudem, vyhřívaná jsou všechna čtyři sedadla a podobně jako u sedanu i přední loketní opěrky. Klimatizace automaticky přizpůsobuje svou práci tomu, jestli cestujete bez střechy, nebo s ní.

Že se počítá s celoročním provozem včetně zimních lyžařských výletů, dokazuje provedení AMG S 63 4Matic s pohonem všech kol. Čtyřkolka tu ale neplní pouze funkci pomocníka pro kluzké silnice. Ač je výbavou až druhého nejvýkonnějšího modelu, právě s ní dosáhne S kabriolet nejrychlejší akcelerace na stovku za pouhé 3,9 s. Díky pohonu všech kol neztrácí mamutí osmiválec ani špetku energie prohrábnutím a veškerá síla vystřelí auto jak katapult.

Kabriolet bude zpočátku nabízen jen ve třech prestižních variantách – všechny spalují benzin a mají dvě turba. Úlohu základního modelu přijal osmiválec 4,7 litru ve verzi S 500. Pozici univerzála zastupuje zmíněné AMG S 63 4Matic, tedy V8 5,5 litru. A králem otevřených mercedesů je dvanáctiválcové AMG S 65 za skoro sedm milionů.

Když nůbl, tak se všim všudy...

Porsche 718 Boxster:

Víc změn, než čekáte

Dvacet let po představení první generace Porsche Boxster nastává v kariéře tohoto otevřeného sportáku s motorem uprostřed zlom: na počest slavného závodního speciálu z poloviny minulého století mění jméno na 718 Boxster a opouští atmosférické šestiválce ve prospěch přeplňovaných čtyřválců. A pak tu samozřejmě máme drobné designové retuše vně i uvnitř obvyklé pro modernizaci v životním poločase modelu.

Letošní boxster poznáte podle ostřejší přídě a nových světel s účinnými a efektními LED diodami. Žád se proměnila o něco výrazněji, pod „kachním ocáskem“ přibyl prosklený pás spojující koncové svítlny s čirou optikou. Ráz dvoudílného roadsteru se nezměnil nijak dramaticky, ale porsche zdravě prokouklo. Tak to má být.

Designéři zapracovali také v interiéru. Nové jsou výdechy ventilace, volant s přepínačem jízdních režimů a dotyková obrazovka multimediálního systému, který už volal po změně.

Popsané inovace ale rozhodně nejsou tím, čím se 718 Boxster zapíše do historie. Středobodem faceliftu je přechod z atmosférických šestiválců na přeplňované čtyřválcce. Porsche tento krok oddalovalo co možná nejdéle, ale emisní předpisy jsou neúprosné a už zkrátka bylo nutné jednat. A tak od letoška v útrokách každého 718 Boxsteru fouká turbo do čtyř válců. V základním modelu má plochý boxer objem dva litry, Boxster S dostal půl litru navíc.

Porsche se chlubí, že nové agregáty jsou o 35 koní a až 100 N.m silnější a také o 13 % úspornější, což by mělo být v praxi zatraceně znát. Upřímně, když si vzpomene na test oturbené 911 Carrera, nemáme obavy, že by auto objektivně jakkoli utrpělo, šestiválcoví entuziasté spíš budou bojovat s předsudky ve svých hlavách.

Manuální převodovku naštěstí Porsche dál drží v nabídce, byť dvouspojkový automat PDK oslovuje čím dál víc řidičů. Milovníci ryzí sportovní jízdy ocení kompletně upravený podvozek s výkonnějšími brzdami, což posouvá už tak skvělé jízdní vlastnosti zase o kus dál. ►

Nové označení 718 Boxster odkazuje na závodní model 718 z let 1957 až 1962. I on měl otevřenou karoserii a plochý čtyřválec boxer uložený hned za sedadly.

Základní údaje Porsche 718 Boxster

718 Boxster ▶ Přepíňovaný benzinový čtyřválec boxer 2,0 l

Výkon **220 kW (300 k)** | Točivý moment **380 N.m**

Maximální rychlost **275 km/h** | Zrychlení 0–100 km/h **5,1 s**

Spotřeba **7,4 l/100 km** | Základní cena **1 536 000 Kč**

718 Boxster S ▶ Přepíňovaný benzinový čtyřválec boxer 2,5 l

Výkon **257 kW (350 k)** | Točivý moment **420 N.m**

Maximální rychlost **285 km/h** | Zrychlení 0–100 km/h **4,6 s**

Spotřeba **8,1 l/100 km** | Základní cena **1 888 000 Kč**

Po vzoru hybridního hypersportu 918 Spyder a dospělejší řady 911 dostal boxster fešný multifunkční volant s přepínačem jízdních režimů. Dotyková obrazovka je modernější, změnil se i tvar výdechů klimatizace.

| AUTA SNŮ |

Na robustní palubní desce se setkávají
nejmodernější multimediální technologie
s retro prvky, jako jsou chromovaná táhla
pro zavírání výdechů klimatizace nebo
kolečka regulace teploty.

Základní údaje **Rolls-Royce Dawn**

Benzinový dvanáctiválec biturbo **6,6 l**

Výkon **420 kW (571 k)** | Točivý moment **780 N.m**

Maximální rychlost **250 km/h** | Zrychlení 0–100 km/h **5,0 s**

Spotřeba **14,3 l/100 km** | Základní cena **8 400 000 Kč**

Plátěná střecha se ovládá jak jinak než elektricky. Složí se za 22 s, a to i za jízdy v rychlostech do 50 km/h.

Rolls-Royce Dawn:

Otevřený ultraluxus

Už kupé Wraith ukázalo, že Rolls-Royce nestojí o nálepku přísně konzervativní značky pro zralou klientelu a v mezích tradice a nejluxusnějšího segmentu trhu se umí docela slušně odvázat.

Nový kabriolet Dawn je víceméně otevřenou verzí kupé Wraith, ale slovíčko víceméně je v tomto případě na místě. Byť to tak na první pohled nevypadá, 80 % karosářských dílů kabrioletu je odlišných.

S kupé ale novinka sdílí noblesní čtyřmístný interiér, který je přehlídkou těch nejušlechtlejších materiálů a pečlivé ruční práce. Jemná kůže se snoubí s chromem a dřevem, které může klidně pocházet z oblíbeného stromu na vašem panství. Pro Rolls-Royce je totiž typické, že se snaží splnit prakticky každé přání zákazníka, byť se může zdát sebevíc kuriózní.

Na kupé Wraith odkazuje rovněž technický základ, který byl pro potřeby kabrioletu patřičně upraven a zesílen. Rolls-Royce dokonce hovoří o nejpevnějším luxusním otevřeném voze planety. A my nemáme důvod nevěřit, protože tradiční britská značka je nevyčerpatelnou studnicí superlativů.

Motor pod kapotou je zase nevysychajícím zdrojem síly. Vidlicový dvanáctiválec má aristokraticky štedrý objem 6,6 litru, dvě turbíny a produkuje 571 koní výkonu a 780 N.m točivého momentu. Není divu, že se dvouapůltunový britský lord rozjede na stokilometrovou rychlost během pouhých 4,9 s a v rozletu jej zastaví až omezovač nastavený na obligátních 250 km/h.

Řazením se v této společnosti pochopitelně nikdo zabývat nechce, standardem je tedy osmistupňová samočinná převodovka. Ta dokonce spolupracuje s navigací, aby věděla, jak vypadají následující metry trasy, a mohla tedy zvolit optimální rychlostní stupeň. ■

FORD VIGNALE

VIGNALE: tak trochu jiné fordý

*Automobilka **Ford** vzkřísila jméno slavné italské karosárny **Vignale** a pod touto značkou nabízí vyšperkované verze vybraných modelů a nadstandardní klientský servis. Pojďte s námi nahlédnout pod pokličku této prémiové divize.*

TEXT JIŘÍ BABORSKÝ ■ FOTO FORD

Ford Mondeo Vignale

Ford S-Max Vignale

Vozy z programu Vignale procházejí mnohem přísnější výstupní kontrolou než ostatní ford.

Palubní desky jsou u vozů Vignale potažené prvotřídní kůží. Té je v autě o 110 % víc, než když si kůži objednáte do standardního modelu.

Projekt Vignale má v rámci automobilky Ford výsadní postavení. Dostal vlastní tým návrhářů, mnohem přísnější oddělení kontroly kvality a také výběrovou distribuční síť. Modely Vignale, které představují to nejlepší z nabídky Fordu, totiž neseženete u každého dealera, ale jen ve vybraných prodejnách Ford Store.

Vignale tam má speciální luxusní koutek navržený v dokonalém souladu s auty a dotažený do nejmenších detailů, které udělají dojem. Třeba že prošívaní polštářů na gauči odpovídá čalounění kožených sedadel a kávu dostanete v šálku zdobeném šestiúhelníkovými motivy, jaké najdete na masce vozů Vignale.

Vše je založeno na osobním přístupu. Vyškolený Vignale manažer není pouhým prodejcem, jehož práce skončí předáním klíčků od vozu, ale nadále zůstává jakýmsi přítelem na telefonu, který se postará o veškeré záležitosti související s provozem auta a v tomto případě i nad tento rámec. Klienti se totiž mohou těšit na spoustu výhod a i s jejich využitím pomůže

osobní manažer. Na vybraných letištích se otevřely Vignale salonky, zákazníci se dostanou k exkluzivním vstupenkám na fotbal, formuli 1 nebo koncerty hudebních star. U Vignale zkrátka nejde jen o samotné auto, ale je to v podstatě životní styl.

Ale zpátky k autům, o která jde v první řadě. Při výběru vozu lze využít high-tech prvků, jako je stůl, jehož deska je tvořena velkou dotykovou obrazovkou, na které si prohlédnete katalogy, ceník a spustíte online konfigurátor. To je samo o sobě zážitek. Ford do projektu Vignale vybral jako první vlašťovku model střední třídy Mondeo následovaný sportovně stříženým rodinným MPV S-Max. Brzy dorazí ještě luxusní crossover Edge a kompaktní SUV Kuga. Vždy se jedná o lepší verze se silnými motory, automaticem či pohonem všech kol, zkrátka takový výběr z hroznů.

Společným rysem všech Fordů Vignale je citlivě vyšperkovaný design – speciální design kol, exkluzivní odstíny vícevrstevných laků karoserie, specifická maska chladiče a samozřejmě chromovaná loga Vignale.

Interiér každého auta je obšitý pečlivě vybranou kůží, a to kompletně včetně celé palubní desky. Na první usednutí tak vnímáte rozdíl proti běžným fordům. Vignale má i vlastní luxusní sedadla prošívaná v designu masky chladiče, vše spolu zkrátka ladí a navzájem se doplňuje.

Ford Edge Vignale

Ford Kuga Vignale

Vignale směji nabízet a servisovat pouze vybraní partneři, certifikovaní jako Ford Store. Jeho prostřednictvím se prodává také třeba kultovní mustang.

Pro vignale byla vyvinuta exkluzivní paleta laků karoserie a disků kol.

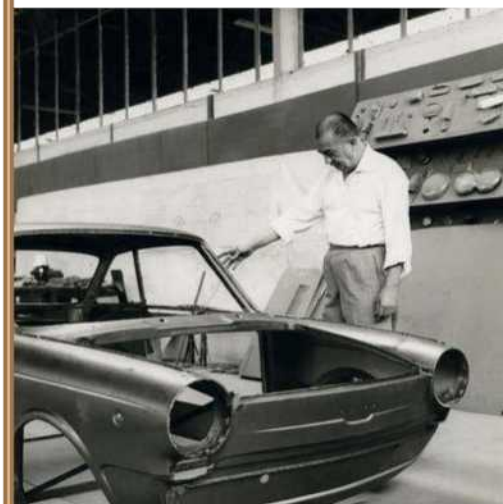
Symbolem Vignale je šestiúhelník, který najdeme vyšitý na sedadlech i značkové kolekci doplňků. Obdobný motiv má i mřížka chladiče.

Okénko do minulosti

Psal se rok 1948, když si Ital **Alfredo Vignale** založil poblíž Turína soukromou karosárnu. Práci dostával od všech automobilek z okolí – Alfý Romeo, Fiatu, Ferrari i Maserati. Na jeho rýsovacím prkně se zrodila celá řada slavných aut včetně české ikony Tatry 613.

V roce 1969 koupila Vignaleho podnik automobilka De Tomaso, již vlastníci konkurenční studio Ghia. Obě designérské značky pak v roce 1973 odkoupil **Ford**. Ten nejprve označoval nejvyšší vybavy svých modelů **Ghia**, nyní došla řada na **Vignale**, ze kterého se stala rovnou komplexní luxusní divize.

Jako každé jiné auto i vignale musí občas zamířit do servisu. I v takovou chvíli se může zákazník těšit na VIP služby. Od koupě vozu má totiž přiděleného vlastního technika, vždy tedy ví, do jakých rukou vůz svěruje. Servisman na zavolání zařídí vyzvednutí vozu a přístavení náhradního auta, osobně se o vše postará a dokonale vyčištěné vignale přiveze zpět majiteli.

Součástí programu je totiž i doživotní prémiové mytí vozu zdarma. A když se vyskytnou jakékoli trable na cestách, na asistenční lince Fordu má řidič vignale zajištěnou vždy tu nejvyšší prioritu. A teď vás jistě zajímá, za kolik se můžete součástí tohoto nóbl světa stát. Pro představu – nejlevnějším členem rodiny je Mondeo Vignale 2.0 TDCI/132 kW za 986 90 Kč. To je o 170 000 víc, než stojí standardní model ve vrcholné výbavě Titanium.

Zbyněk Müller:

Auto člověku dává to nejdůležitější – SVOBODU

Počátkem roku se stal novým šéfem společnosti TT-Complex, specialisty na operativní leasing a pronájem vozů. Pro Zbyněka Müllera jde v pořadí o třetí „automobilový“ post, v minulosti působil v managementu značek Toyota Motor Czech a Daimler Chrysler Automotive Bohemia. Pro profesionála v oboru a velkého automobilového nadšence to je velká výzva. Automobilový průmysl se po vleklé finanční krizi vzdmáhá a TT-Complex, součást TUKas Group, je na tomto poli stále významnějším hráčem. Skupina, která loni koupila společnosti Auto Adámek a ČSAO Praha-Černokostelec, se dosud specializovala na Škodu, VW, Opel a Volvo. Ještě letos však své portfolio rozšíří o další tři značky a bude jí patřit největší tuzemská síť značkových servisů. „Být součástí takového procesu je skvělé,“ říká čtyřiačtyřicetiletý Zbyněk Müller.

Nastoupil jste na pozici, o které většina kolegů z oboru sní. Jak jste se k ní dostal?

O potřebě obsadit tuto pozici jsme se s generálním ředitelem skupiny TUKas Petrem Lehkým bavili už delší dobu. Znal jsem i jednoho z majitelů skupiny a věděl jsem, že jeho přístup k věci, a to jak profesní, tak lidský, je mi velmi blízký a jeho zkušenost inspirující. Dali jsme si dostatek času, abychom si na obou stranách byli jisti, že je to to pravé. Měl jsem hodně dobrých důvodů nabídku přijmout a teď po půl roce se moje volba potvrdila.

Operativní leasing je stále častější formou financování nového vozu. Kolik zákazníků jej využívá a jaký je váš odhad do budoucna?

Zatímco před pár lety byl operativní leasing záležitostí jen větších firem, nyní ho stále více využívají i soukromí klienti. Pomalu se tak posouváme k západoevropským zemím, kde je užití OL běžné i v soukromém sektoru. V roce 2015 rostl trh OL v ČR meziročně takřka o 40 %, přičemž podíl OL na trhu financování vozů je zhruba 45 %, podnikatelské úvěry 50 % a „klasický“ finanční leasing pouze 6 %. Tento růst na úkor jiných druhů financování ale nemůže růst do nekonečna. Očekávám, že by mohl dále výrazně posílit hlavně podíl využití OL v soukromém sektoru. Dospívá generace, která netrvá na vlastnictví vozu, vyžaduje „jen“ jeho funkci, tedy být k dispozici kdykoli a 100% spolehlivě. Dokonce by se dalo říct, že je vlastnictví jako takové obtěžuje – chtějí službu bez starostí a jsou ochotni si za ni přiměřeně zaplatit.

Jakými argumenty byste přesvědčil svého kamaráda, aby si pořídil auto na operativní leasing?

To je snadné, skutečně pár takových mám. Pokud se leasingová společnost chová seriózně po celou dobu nájmu, tedy i při jeho ukončení, mohu mu zaručit, že bude mít vůz podle svých představ. Předem ví, kolik zaplatí, a podle svých preferencí může mít nový (a klidně pokaždé jiný) vůz třeba každý rok. O nic se nemusí starat. Dnes mnoho lidí v tom pozitivním smyslu neví, co budou dělat za rok za dva. Nechtějí řešit následný prodej vozu, který navíc ještě mohou splácet, kvůli tomu, že dostali pracovní nabídku někde v zahraničí nebo se prostě rozhodli na nějakou dobu vyprout a cestovat. Když mu nakonec poradím, aby si v případě nákupu vozu k nákladům na servis, celkový provoz a případné úroky úvěru přidal ještě ztrátu hodnoty při budoucím prodeji, myslím, že má o čem přemýšlet.

Jak podle vás bude vypadat budoucnost automobilového průmyslu u nás? Prosadí se ekonomika sdílení a lidé si budou auta spíš půjčovat, než je vlastnit?

Auto člověku dává to nejdůležitější – svobodu. Svobodu pohybu, rozhodování o příští destinaci a času odjezdu a příjezdu. Jakýkoli dosud existující model sdílení věcí zájemce v mnohém omezuje. Uvidíme, kam se současné pojetí car sharingu posune. Myslím, že dlouhou dobu bude široce rozšířeným maximem „sdílení“ klasická autopůjčovna.

V jakém voze jezdíte?

Aktuálně mám VW Passat Alltrack. Oranžový. Nemám moc rád uniformitu.

TEXT ROMAN ZVARIČ ■ FOTO MICHALA RUSAŇUKOVÁ

Mezi vaše koníčky patří golf. Jak často se dostanete na green a máte nějaké sportovní cíle?

Na green ten svůj míček nakonec vždycky nějak dostanu (*smích*), ale byl bych rád, kdyby to bylo stále nižším a nižším počtem ran. S mým handicapem 21,3 jsem se zatím nedostal tak daleko, jak bych chtěl, ale zároveň mi proklátě rychle mizí tečky ze score karty.

Kromě golfu se věnujete lyžování a horské cyklistice. Kam jezdíte nejraději?

Na kole především kamkoli mimo silnice, mám rád technické, ale rychlé trasy, vždy musí být na co se dívat a čeho se trochu bát. A na konci by neměla chybět příjemná zahrádka s vychlazeným pivem. Lyžování si nejvíce užívám na dobrých sjezdovkách s kvalitním zázemím – proto, trochu nepatriotsky, volím italské Dolomity a střediska v rakouském Tyrolsku.

Jaká byla nejlepší rada, kterou jste v životě dostal?

Profesně i lidsky stejná: Neposrat se v první zatáčce. ■

Daša

Když jeden z nejvyhlášenějších slovinských fotografů ženské krásy Aleš Bravničar vybíral dívku, kterou by zvětčnil ve svém druhém domově v Miami, padlo mu oko na šestadvacetiletou krásku DAŠU PODRŽAJ, slovinskou modelku a Miss z roku 2008.

„I když mojí prioritou dnes už je jen syn Kris, Alešovi jsem natolik důvěřovala, že jsem do toho šla bez jediného zaváhání. Jsem matka na sto procent, a když se mě zeptáte, co bych chtěla dokázat během příštích třeba pěti let, jediné by bylo, že chci zdraví pro sebe a syna,“ říká Daša a s úsměvem podotýká, že ji Aleš vzal na jedinou nudistickou pláž na Floridě na ostrově Hibiscus...

■ FOTO ALEŠ BRAVNIČAR

MAKE-UP KELLIE WATTS FOR MIAMI FACE & BODY ART

STYLING INJA SAVSKI

82 ♀

